UOHSX00DICGJ

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:
ÚOHS-S0182/2020/VZ
Číslo jednací:
ÚOHS-17233/2020/531/JHl

Brno: 9. června 2020

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném dne 4. 5. 2020, na návrh z téhož dne, jehož účastníky jsou

- zadavatelé
  - Filosofický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1,
  - Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i., IČO 68378033, se sídlem Husova 352/4, 110 00 Praha 1,
  - Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i., IČO 68378114, se sídlem Vlašská 355/9, 118 00 Praha 1,
  - Národohospodářský ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985998, se sídlem Politických vězňů 936/7, 110 00 Praha 1,
  - Etnologický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 68378076, se sídlem Na Florenci 1420/3, 110 00 Praha 1,

  kteří dne 6. 1. 2020 ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, uzavřeli smlouvu o společném zadání veřejné zakázky,

ve správním řízení zastoupeni na základě plné moci ze dne 15. 5. 2020 Filosofickým ústavem AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1,

- navrhovatel – MAGION system, a.s., IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín,

ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných ve veřejné zakázce „Dodávka Ekonomického informačního systému včetně implementace a zajištění služeb provozní podpory a rozvoje“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 2. 3. 2020 a ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 5. 3. 2020 pod ev. č. Z2020-007919, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 6. 3. 2020 pod ev. č. 2020/S 047-111212,

rozhodl takto:

Návrh navrhovatele – MAGION system, a.s., IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín – ze dne 4. 5. 2020 **se** podle § 265 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **zamítá**, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Zadavatelé – Filosofický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1, Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i., IČO 68378033, se sídlem Husova 352/4, 110 00 Praha 1, Ústav pro soudobé dějiny AV ČR, v. v. i., IČO 68378114, se sídlem Vlašská 355/9, 118 00 Praha 1, Národohospodářský ústav AV ČR, v. v. i., IČO 67985998, se sídlem Politických vězňů 936/7, 110 00 Praha 1 a Etnologický ústav AV ČR, v. v. i., IČO 68378076, se sídlem Na Florenci 1420/3, 110 00 Praha 1, kteří dne 6. 1. 2020 ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), uzavřeli smlouvu o společném zadání veřejné zakázky, ve správním řízení zastoupeni na základě plné moci ze dne 15. 5. 2020 Filosofickým ústavem AV ČR, v. v. i., IČO 67985955, se sídlem Jilská 361/1, 110 00 Praha 1 (společně dále též jen „zadavatel“ nebo „zadavatelé“) – jakožto veřejní zadavatelé ve smyslu § 4 odst. 1 písm. e) zákona uveřejnili ve Věstníku veřejných zakázek dne 5. 3. 2020 pod ev. č. Z2020-007919, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 6. 3. 2020 pod ev. č. 2020/S 047-111212, oznámení o zahájení otevřeného řízení veřejné zakázky „Dodávka Ekonomického informačního systému včetně implementace a zajištění služeb provozní podpory a rozvoje“ (dále jen „veřejná zakázka“). Oznámení o zahájení zadávacího řízení bylo zadavatelem do Věstníku veřejných zakázek odesláno dne 2. 3. 2020 a tímto dnem bylo podle § 56 odst. 1 zákona zahájeno zadávací řízení na předmětnou veřejnou zakázku.

2. V bodu II.1.3) oznámení o zahájení zadávacího řízení je uvedeno, že se jedná o veřejnou zakázku na služby, přičemž z bodu II.1.4) oznámení o zahájení zadávacího řízení vyplývá, že *„[p]ředmětem plnění veřejné zakázky je (i) dodání, instalace a implementace ekonomického informačního systému, který bude plně odpovídat všem funkčním, technickým, legislativním a procesním požadavkům Zadavatele, včetně poskytnutí práv k jeho užití (licencí), a souvisejících služeb dle potřeb Zadavatele dle podmínek Implementační smlouvy a (ii) zajištění souvisejících služeb provozní podpory, údržby a rozvoje dle podmínek smlouvy*

o poskytování provozní podpory, údržby a rozvoje, vč. zajištění služeb součinnosti při případném budoucím přechodu na jiný informační systém. U výsledného řešení, tj. EIS, dodavatel rovněž zajistí pro Zadavatele licenční oprávnění k databázi, a to v rozsahu a za podmínek ustanovení čl. 9.4 Implementační smlouvy.“.

3. Zadavatel stanovil v bodu II.1.5) oznámení o zahájení zadávacího řízení předpokládanou hodnotu veřejné zakázky ve výši 18 000 000,- Kč bez DPH.

4. Zadavatel v bodu IV.1.1) oznámení o zahájení zadávacího řízení dále určil, že veřejná zakázka bude zadávána v otevřeném řízení, přičemž v bodu IV.2.2) oznámení o zahájení zadávacího řízení stanovil lhůtu pro podání nabídek, a to do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin.

5. Dne 9. 4. 2020 obdržel zadavatel od dodavatele – MAGION system, a.s., IČO 25872818, se sídlem Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín (dále jen „navrhovatel“) – námitky z téhož dne proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky.

6. Zadavatel rozhodnutím ze dne 23. 4. 2020, které bylo navrhovateli doručeno dne 24. 4. 2020 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“), podané námitky odmítl.

7. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nepovažoval rozhodnutí zadavatele o jím podaných námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dne 4. 5. 2020 návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „návrh“) u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“).

II. OBSAH NÁVRHU

8. Navrhovatel v návrhu brojí proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, které jsou podle něj nezákonné. V úvodu návrhu navrhovatel konstatuje, že mu tato nezákonnost způsobuje újmu, neboť je zadávacími podmínkami poškozen a znevýhodněn, a nemůže se tedy ucházet o předmět plnění v rámci rovné hospodářské soutěže, což jej připravuje o obchodní příležitost. Nezákonnost zadávacích podmínek navrhovatel spatřuje v následujících skutečnostech.

9. Navrhovatel má za to, že zadavatel porušil zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona a svou povinnost umožnit podání nabídek až do konce lhůty pro podání nabídek, když stanovil lhůtu pro podání nabídek tak, že její konec připadl na den pracovního klidu, a sice Velký pátek dne 10. 4. 2020 v 10:00 hodin. Podle navrhovatele tato skutečnost způsobuje netransparentnost zadávacích podmínek, protože vzbuzuje právní nejistotu dodavatelů ohledně toho, na který den reálně připadá konec lhůty, čili do kdy jsou povinni podat své nabídky. Navrhovatel uvádí, že pokud by přihlédl k obecným pravidlům pro počítání lhůt, dle nichž připadne-li konec lhůty pro provedení konkrétního úkonu na den pracovního klidu, končí lhůta nejbližší následující pracovní den, pak by lhůta pro podání nabídek končila až v úterý dne 14. 4. 2020, přičemž tento výklad ve vztahu ke lhůtě pro podání nabídek v případě předmětné veřejné zakázky potvrdil i zadavatel v rozhodnutí o námitkách.

10. Navrhovatel má i přes tvrzení zadavatele, z něhož vyplývá, že lhůta pro podání nabídek končila dne 14. 4. 2020, za to, že došlo k radikálnímu narušení transparentnosti celého zadávacího řízení, když ve všech relevantních dokumentech je za konec lhůty označen pátek 10. 4. 2020. Navrhovatel poznamenává, že dané tvrzení zadavatele zavádí zmatečnost v tom, kdy přesně končí lhůta pro podání nabídek, jelikož tato není stanovena ve dnech, ale pevným

datem a hodinou, a není tedy zřejmé, zda lhůta pro podání nabídek končila v úterý 14. 4. 2020 v 10:00 hodin nebo až ve 24:00 hodin, přičemž rozpor těchto údajů ovlivnil, popř. mohl negativně ovlivnit, při podávání nabídky řadu dodavatelů.

11. Navrhovatel dále sděluje, že ačkoliv dle tvrzení zadavatele končila lhůta pro podání nabídek dne 14. 4. 2020, prostřednictvím elektronického nástroje bylo možné nabídky podat pouze do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin, neboť nedošlo ke změně původně nastavené lhůty v elektronickém nástroji a nabídku nebylo ani možné podat jiným způsobem. Zadavatel tak podle navrhovatele nezajistil, aby dodavatelé mohli podávat své nabídky po celou dobu lhůty pro podání nabídek, v čemž spatřuje hrubé porušení zásady transparentnosti a povinností zadavatele vést řádně zadávací řízení. V souvislosti s tím navrhovatel současně odmítá tvrzení zadavatele z rozhodnutí o námitkách, že nenese odpovědnost za technické podmínky na straně účastníka zadávacího řízení při podávání nabídky, a že dodavatelé měli zohlednit rychlost svého internetového připojení, jelikož namítaná vada nemá žádnou souvislost s připojením k internetu, když nebylo možné podat nabídku tři dny před koncem lhůty pro podání nabídek v důsledku pochybení zadavatele. Navrhovatel rovněž upozorňuje, že by stanovení předmětné lhůty bylo vadné i v případě, že by výklad zadavatele byl nesprávný a lhůta by končila dne 10. 4. 2020, tedy v den pracovního klidu, neboť podání nabídky je úkonem v rámci podnikatelské činnosti dodavatelů, která by měla být vykonávána v pracovní době, a není korektní ani oprávněné nutit dodavatele k podání nabídky – výkonu práce během dne pracovního klidu, zejména pokud lze očekávat, že sám zadavatel se s nabídkami seznámí nejdříve dne 14. 4. 2020.

12. Další pochybení navrhovatel spatřuje ve stanovení dílčích kritérií hodnocení v bodu 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a v bodu 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace. Dle navrhovatele jmenovaná dílčí kritéria hodnocení nezaručují hodnocení nabídek dle jejich skutečné ekonomické výhodnosti, když hodnocení nabídek v rámci nich probíhá výhradně na základě vyplnění tabulky „Požadovaná funkcionalita systému“ a zakládá se tak na prostém prohlášení dodavatelů, čímž zadavatel porušil § 114 zákona a zásadu transparentnosti. Podle navrhovatele nemá zadavatel v zadávací dokumentaci obsaženy žádné kontrolní mechanismy, které by garantovaly pravdivost a věrohodnost takto učiněných prohlášení dodavatelů, čehož někteří dodavatelé zneužívají, tj. uvádí do tabulky „Požadovaná funkcionalita systému“ nepravdivé informace, čímž pro sebe neoprávněně získávají příznivější bodové hodnocení. V souvislosti s tím navrhovatel sděluje, že zadavatel v rámci v minulosti uskutečněného zadávacího řízení s totožně stanovenými kritérii hodnocení, v němž se stal vybraným dodavatelem, uveřejnil prostřednictvím registru smluv seznam funkcionalit ekonomického informačního systému představující citlivé obchodní informace navrhovatele, s nimiž se mohli seznámit jeho konkurenti, čímž došlo ke znevýhodnění navrhovatele v rámci hospodářské soutěže i posuzovaného zadávacího řízení. Podle navrhovatele ostatní dodavatelé v důsledku výše řečeného vědí, jakým způsobem bude v rámci uvedených dílčích kritérií bodován, a mohou tomu přizpůsobit jejich cenovou nabídku, zatímco navrhovatel obdobnými informacemi o svých konkurentech nedisponuje, což způsobuje netransparentnost a nerovné postavení navrhovatele v rozporu s § 6 zákona a bezdůvodné překážky hospodářské soutěže ve smyslu § 36 odst. 1 zákona.

13. Dále navrhovatel namítá, že zadavatel v rámci dílčích kritérií hodnocení stanovených v bodech 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace nedůvodně bonifikuje funkcionality systému, které označuje za standardní, ačkoliv finální podoba ekonomického informačního systému nebude rozlišovat mezi tím, co bylo původně standardní, a tím, co bylo doprogramováno; tato bonifikace tedy nevypovídá nic o budoucí kvalitě předmětu plnění jako celku. Podle navrhovatele předmětná dílčí kritéria hodnocení nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky a jsou tak v rozporu s § 114 zákona.

14. Navrhovatel v dalším konstatuje, že zadavatel stanovil nepřiměřeně krátkou dobu realizace poptávaného předmětu plnění. V této souvislosti navrhovatel upozorňuje na skutečnost, že dle přílohy č. 2 „Harmonogram“ „Smlouvy o dodávce a implementaci ekonomického informačního systému“ (dále jen „implementační smlouva“), která představuje přílohu č. 2 zadávací dokumentace, mají být práce na předmětu plnění zahájeny v polovině dubna roku 2020, nicméně již v době podání návrhu, čili na začátku května roku 2020, je dle navrhovatele zřejmé, že stanovený termín byl již v okamžiku zahájení zadávacího řízení nesplnitelný, a to především s ohledem na konec lhůty pro podání nabídek připadající na 10. 4. 2020. Podle navrhovatele je tudíž vyloučeno dodržet původně zamýšlený termín zahájení plnění.

15. Navrhovatel poukazuje na skutečnost, že zadavatel v čl. 4.2 implementační smlouvy deklaruje, že termín dokončení plnění je neměnný k datu 1. 1. 2021. Případné odložení počátku plnění tak půjde podle navrhovatele výhradně k tíži vybraného dodavatele, neboť tento bude nucen stihnout realizaci veřejné zakázky ve výrazně kratším čase, než zadavatel rámcově stanovil v harmonogramu. Navrhovatel považuje takto stanovené zadávací podmínky za nezákonné, jelikož dodavatel nemůže předpokládat, jak bude probíhat budoucí plnění, a tudíž nemůže odpovídajícím způsobem připravit svou nabídku. K odkazu zadavatele na vyhrazenou změnu závazku navrhovatel namítá, že jde o možnost, a nikoliv o povinnost zadavatele. Je tak zcela na rozhodnutí zadavatele, zda případné prodloužení zahájení realizace provede či nikoliv, přičemž tato skutečnost opět vzbuzuje nejistotu ohledně reálného průběhu plnění na straně dodavatelů, což ovlivňuje jejich rozhodnutí podat do zadávacího řízení nabídku. Podle navrhovatele měl zadavatel přistoupit k takovému prodloužení doby zahájení přímo, tj. již na počátku zadávacího řízení, když již tehdy muselo být zřejmé, že stanovený termín je nepřiměřený, a to rovněž v kontextu s obdobnými zadávacími řízeními, která navrhovatel označil v námitkách.

16. Navrhovatel dodává, že takto stanovené zadávací podmínky nepřiměřeně a neoprávněně prohlubují konkurenční výhodu stávajícího dodavatele, který má své řešení u zadavatele již implementováno a výrazně lépe se tak může přizpůsobit případnému nepřiměřenému zkrácení doby plnění.

17. Na základě všech výše popsaných skutečností proto navrhovatel v závěru návrhu navrhuje, aby Úřad jako nápravné opatření zrušil zadávací řízení.

III. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

18. Podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, bylo zahájeno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dnem 4. 5. 2020, kdy Úřad obdržel návrh navrhovatele. Zadavateli byl stejnopis návrhu doručen taktéž dne 4. 5. 2020.

19. Účastníky správního řízení podle § 256 zákona jsou:

    - zadavatel,
    - navrhovatel.

20. Zahájení správního řízení oznámil Úřad jeho účastníkům pod č. j. ÚOHS-13524/2020/531/MKe ze dne 6. 5. 2020.

21. Usnesením č. j. ÚOHS-14436/2020/531/VNe ze dne 18. 5. 2020 určil Úřad zadavateli lhůtu k provedení úkonu, a to k podání informace Úřadu o dalších úkonech, které zadavatel provede v šetřeném zadávacím řízení v průběhu správního řízení, a zaslání příslušné dokumentace o zadávacím řízení ve smyslu § 216 odst. 1 zákona, pořízené v souvislosti s provedenými úkony.

22. Usnesením č. j. ÚOHS-15601/2020/531/JHl ze dne 27. 5. 2020 stanovil Úřad účastníkům řízení lhůtu, v níž se mohli vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žádný z účastníků se ve lhůtě stanovené citovaným usnesením k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

Vyjádření zadavatele k návrhu ze dne 14. 5. 2020

23. Zadavatel se k návrhu vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 14. 5. 2020, které Úřad obdržel téhož dne, přičemž konstatuje následující.

24. Zadavatel v úvodu předesílá, že považuje postup navrhovatele spočívající v iniciování námitkových a přezkumných řízení za účelový, obstrukční a založený toliko na nepodložených, a dokonce nepravdivých tvrzeních a fabulacích a uvádí, že se ze strany navrhovatele jedná o zjevné zneužití práva, jež nemůže požívat ochrany. Zadavatel tak navrhuje, aby Úřad správní řízení zastavil podle § 257 písm. b) zákona, neboť navrhovatel reálně neprokázal existenci újmy, která mu měla vzniknout; současně ani neexistují důvody pro uložení nápravného opatření, a Úřad by měl proto návrh ve smyslu § 265 písm. a) zákona zamítnout.

25. K námitce týkající se stanovení lhůty pro podání nabídek tak, že její konec připadl na den pracovního klidu, zadavatel uvádí, že má za to, že ve vztahu ke stanovení lhůty pro podání nabídek zákon neporušil, když stanovil předmětnou lhůtu v délce 39 dnů od zahájení zadávacího řízení, přičemž zákon stanoví pro otevřené řízení lhůtu pro podání nabídek v délce nejméně 30 dnů od zahájení zadávacího řízení. Podle zadavatele byla lhůta pro podání nabídek stanovena více než příznivě ve vztahu k úkonům, které byly od dodavatelů z hlediska přípravy a podání nabídky vyžadovány. Zadavatel dále konstatuje, že pokud jde o konec lhůty pro podání nabídek, uplatní se plně pravidla pro počítání času ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), tedy připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejblíže následující. Zadavatel rovněž poukazuje na čl. 5.1 zadávací dokumentace, v němž stanovil, že nenese odpovědnost za technické

podmínky na straně účastníka zadávacího řízení a doporučil účastníkům zohlednit zejména rychlost jejich připojení k internetu při podávání nabídky tak, aby tato byla podána ve lhůtě pro podání nabídek. K námitce navrhovatele, že nemohl podat nabídku v den pracovního klidu s ohledem na svoji podnikatelskou činnost, zadavatel sděluje, že je to právě navrhovatel jako podnikatel, na kterého právní řád klade mnohem vyšší nároky týkající se plnění jeho povinností a z toho plynoucí míru odpovědnosti.

26. K tvrzení navrhovatele o absenci kontroly údajů v nabídce ve vztahu k dílčím kritériím hodnocení stanoveným v bodech 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace zadavatel uvádí, že proces posuzování nabídek je dán zákonem (např. § 39 odst. 5 zákona) a je plně v rukou zadavatele, popř. jím ustanovených orgánů. Navrhovatel podle zadavatele nesmyslně napadá zadávací podmínky ve vztahu k úkonům zadavatele (posuzování a hodnocení nabídek), k nimž lze přistoupit až následně po skončení lhůty pro podání nabídek, nikoliv předběžně. Námitku týkající se zadávacího řízení, v rámci něhož mělo dojít za podmínek zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o registru smluv“), ke zveřejnění smlouvy s údajně citlivými obchodními údaji navrhovatele, považuje zadavatel za zcela neurčitou a nesouvisející s předmětným zadávacím řízením. Zadavatel tuto námitku současně považuje za nelogickou v tom smyslu, že zpochybňuje zákonnou povinnost povinných subjektů ve smyslu zákona o registru smluv zveřejňovat úplná znění smluv včetně příloh, a dodává, že jen stěží může mít povědomí o tom, která informace na straně navrhovatele představuje citlivou obchodní informaci. Zadavatel rovněž odmítá tvrzení navrhovatele o jeho znevýhodnění a konstatuje, že zadávací podmínky byly stanoveny stejně pro všechny dodavatele.

27. Ve vztahu ke kritériím hodnocení zadavatel dále sděluje, že tato byla stanovena v souladu s § 114 zákona a tak, jak byla navržena, byla prezentována na předběžných tržních konzultacích. Podle zadavatele jsou tato kritéria objektivní, kdy nemůže předjímat, že dodavatelé budou tabulky s funkcionalitou nepravdivě vyplňovat, přičemž pro omezení možnosti nepravdivého vyplňování stavu funkcionality je zadavatel povinen postupovat cestou řádného ověřování a posuzování nabídek a případné prokázání toho, že dodavatel uvedl v nabídce nepravdivou informaci, může vést k jeho vyloučení, jak je uvedeno i v zadávacích podmínkách. V souvislosti s tím zadavatel odkazuje na rozhodovací praxi Úřadu, konkrétně na rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0179/2018/VZ-01660/2019/322/HSc ze dne 21. 1. 2019, dle něhož zadavatel není povinen ověřovat veškeré údaje ze všech dostupných zdrojů, nýbrž v rámci zásady presumpce poctivosti dle ustanovení § 7 občanského zákoníku je oprávněn přiměřeně okolnostem důvěřovat dodavateli, že své závazky splní, přičemž pro případ porušení závazků ze strany dodavatele mu právní řád nabízí dostatečnou ochranu jeho práv. Z rozhodovací praxe a ze zákonné úpravy zadavatel dovozuje, že musí primárně vycházet z toho, že dodavateli předložené údaje v nabídkách jsou pravdivé a teprve v případě pochybností je povinen dané údaje ověřovat, popř. si je nechat objasnit. Zadavatel poukazuje na to, že zákonná úprava počítá i se sankčními mechanismy vůči dodavatelům uvádějícím nepravdivé informace, které mohou vést až k jejich vyloučení ze zadávacího řízení či odstoupení od smlouvy. Zadavatel shrnuje,

že kontrolní mechanismy ohledně ověřování nabídek jsou jednoznačné a vychází přímo ze zákona a rozhodovací praxe Úřadu.

28. K tvrzení navrhovatele, že zadavatel v rámci dílčích kritérií hodnocení nedůvodně preferuje v souvislosti s požadovanými funkcionalitami systému „standardní" funkcionality oproti funkcionalitám, jež mají být doprogramovány, zadavatel objasňuje stanovení kritérií hodnocení s ohledem na své potřeby a výhody, které pro něj z uplatnění standardních funkcionalit vyplývají, zejména s ohledem na šetření jeho kapacit a předpoklad menší náročnosti implementace systému. Zadavatel má za to, že kritéria hodnocení stanovil v souladu s § 114 zákona a shrnuje, že za jejich stanovení je plně odpovědný zadavatel, volba kritérií hodnocení a jejich hodnocení je v jeho gesci a nemůže se řídit názorem účastníka zadávacího řízení, který se navíc ani nezúčastnil předběžných tržních konzultací a nepodal nabídku.

29. Zadavatel konečně odmítá i námitku týkající se údajně nepřiměřené lhůty pro realizaci předmětu plnění veřejné zakázky, neboť podle něj není pravdou, že by časový milník pro její realizaci stanovený k 1. 1. 2021 byl neměnný. Zadavatel upozorňuje, že si na základě výhrady změny závazků podle § 100 zákona a ve vazbě na ustanovení čl. 11.5 zadávací dokumentace stanovil změnu závazků spočívající ve změně termínu pro splnění časového milníku s názvem „Zahájení ostrého provozu" ve smyslu bodu 4.2 implementační smlouvy, a to z původního termínu pro nejpozdější splnění tohoto časového milníku do 1. 1. 2021 na termín až do 1. 1. 2022, s čímž byli seznámeni všichni dodavatelé od samého počátku zadávacího řízení. Zadavatel uvádí, že aplikaci výhrady změny závazků v podobě posunutí termínu implementace až do 1. 1. 2022 nelze považovat pro zadavatele za nezávaznou, naopak je vzhledem k formulaci čl. II. implementační smlouvy ohledně definování účelu smlouvy povinností všech stran vyvinout maximální součinnost k tomu, aby nedošlo ke zmaření účelu smlouvy.

30. Ve světle všech shora uvedených skutečností tak zadavatel v závěru svého stanoviska navrhuje, aby Úřad návrh zamítl a správní řízení zastavil.

Vyjádření zadavatele k podkladům rozhodnutí ze dne 3. 6. 2020

31. Zadavatel se k usnesení Úřadu č. j. ÚOHS-15601/2020/531/JHl ze dne 27. 5. 2020 vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 3. 6. 2020, jež Úřad obdržel dne 5. 6. 2020, kdy pouze ve stručnosti sděluje, že nadále trvá na svých předchozích vyjádřeních.

32. Navrhovatel se ve lhůtě stanovené usnesením Úřadu č. j. ÚOHS-15601/2020/531/JHl ze dne 27. 5. 2020 k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

33. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o zadávacím řízení, vyjádření předložených účastníky řízení, a na základě vlastního zjištění rozhodl podle § 265 písm. a) zákona o zamítnutí návrhu navrhovatele, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření. Ke svému rozhodnutí uvádí Úřad následující rozhodné skutečnosti.

Relevantní ustanovení zákona a dalších právních předpisů

34. Podle § 6 odst. 1 zákona zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.

35. Podle § 6 odst. 2 zákona zadavatel ve vztahu k dodavatelům musí dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.

36. Podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona se pro účely tohoto zákona rozumí zadávacími podmínkami veškeré zadavatelem stanovené

    1. podmínky průběhu zadávacího řízení,

    2. podmínky účasti v zadávacím řízení,

    3. pravidla pro snížení počtu účastníků zadávacího řízení nebo snížení počtu předběžných nabídek nebo řešení,

    4. pravidla pro hodnocení nabídek,

    5. další podmínky pro uzavření smlouvy na veřejnou zakázku podle § 104 zákona.

37. Podle § 36 odst. 1 zákona nesmí být zadávací podmínky stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.

38. Podle § 39 odst. 1 zákona zadavatel postupuje v zadávacím řízení podle pravidel stanovených tímto zákonem a je přitom povinen dodržet stanovené zadávací podmínky. Pokud pravidla pro průběh zadávacího řízení tento zákon nestanoví, určí je zadavatel v souladu se zásadami podle § 6 zákona.

39. Podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona v průběhu zadávacího řízení zadavatel vybírá z účastníků zadávacího řízení vybraného dodavatele na základě posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení.

40. Podle § 39 odst. 4 zákona není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, může zadavatel provést posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení před hodnocením nabídek nebo až po hodnocení nabídek. U vybraného dodavatele musí zadavatel provést posouzení splnění podmínek účasti v zadávacím řízení a hodnocení jeho nabídky vždy.

41. Podle § 114 odst. 1 zákona zadavatel v zadávací dokumentaci stanoví, že nabídky budou hodnoceny podle jejich ekonomické výhodnosti.

42. Dle § 114 odst. 2 zákona se ekonomická výhodnost nabídek hodnotí na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality včetně poměru nákladů životního cyklu a kvality. Zadavatel může ekonomickou výhodnost nabídek hodnotit také podle nejnižší nabídkové ceny nebo nejnižších nákladů životního cyklu.

43. Podle § 116 odst. 3 zákona kritéria kvality musí být vymezena tak, aby podle nich nabídky mohly být porovnatelné a naplnění kritérií ověřitelné. Kritériem kvality nesmí být smluvní podmínky, jejichž účelem je utvrzení povinností dodavatele, nebo platební podmínky.

44. Podle § 265 písm. a) zákona Úřad návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.

45. Podle § 7 občanského zákoníku se má za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře.

46. Podle § 605 odst. 1 občanského zákoníku lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti rozhodné pro její počátek.

47. Podle § 605 odst. 2 občanského zákoníku konec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta nebo doba počítá. Není-li takový den v posledním měsíci, připadne konec lhůty nebo doby na poslední den měsíce.

48. Podle § 607 občanského zákoníku připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejblíže následující.

Skutečnosti vyplývající z dokumentace o zadávacím řízení

49. V bodu IV.2.2) oznámení o zahájení zadávacího řízení zadavatel stanovil lhůtu pro podání nabídek, a to do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin.

50. V čl. 3. „Charakteristika veřejné zakázky“, bodu 3.7 „Doba plnění veřejné zakázky“, zadávací dokumentace zadavatel mj. stanovil, že *„[z]ahájení plnění veřejné zakázky předpokládá Zadavatel ihned po nabytí účinnosti příslušné smlouvy, tj. ode dne uveřejnění příslušné smlouvy v registru smluv.*

    Vlastní plnění veřejné zakázky bude probíhat dle harmonogramu plnění veřejné zakázky, konkrétně dle plnění jednotlivých časových milníků. Harmonogram plnění tvoří přílohu č. 2 Implementační smlouvy (příloha č. 2 této zadávací dokumentace). Podrobný popis průběhu plnění předmětu veřejné zakázky je dále upraven životním cyklem implementace EIS, který tvoří přílohu č. 3 Implementační smlouvy (příloha č. 2 této zadávací dokumentace).“.

51. V čl. 5. „Podmínky a požadavky na zpracování nabídky“, bodu 5.3 „Požadované členění obsahu nabídky“, zadávací dokumentace je uvedeno mj. následující:

    *„[p]od **„standardní“** funkcionalitou systému Zadavatel rozumí funkcionalitu, kterou má dodavatel již zavedenu a zrealizovánu jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky. Pod **„doplněnou“** funkcionalitou systému Zadavatel rozumí funkcionalitu, kterou dodavatel nemá dosud zavedenu jako součást svého systému a v případě jejího dodání by ji musel do systému pro Zadavatele doplnit, tj. doprogramovat.“*.

52. Ve shora jmenovaném článku, konkrétně v bodu 5.7 „Lhůta pro podání nabídky“, zadávací dokumentace zadavatel uvedl, že *„[l]hůta pro podání nabídek a termín otevírání nabídek jsou uvedeny v oznámení o zahájení zadávacího řízení ve Věstníku veřejných zakázek a dále na profilu Zadavatele. Všechny nabídky musí být doručeny zadavateli do skončení lhůty pro podání nabídek, tj. do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin místního času Zadavatele.“*.

53. Z čl. 9. „Hodnotící kritéria“ zadávací dokumentace vyplývá, že hodnocení nabídek bude provedeno podle ekonomické výhodnosti nabídek, a to na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality.

54. Z výše specifikovaného článku, konkrétně z bodu 9.1 „Dílčí hodnotící kritéria“, zadávací dokumentace je zřejmé, že dílčími kritérii hodnocení jsou mj. „9.1.3 Míra splnění povinných

požadavků standardní funkcionalitou systému“ s váhou 25 % a „9.1.4 Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ s váhou 15 %.

55. Ve shora jmenovaném článku, konkrétně v bodu 9.2 „Způsob hodnocení:“, zadávací dokumentace zadavatel určil mj. následující:

*„**V rámci dílčího hodnotícího kritéria 9.1.3** bude hodnocena míra splnění povinných požadavků ve standardu uvedená dodavatelem v tabulce Požadovaná funkcionalita systému.*

Způsob hodnocení v rámci dílčího kritéria 9.1.3:

Vyplnění tabulky Požadovaná funkcionalita systému dodavatelem pro povinné požadavky:

- *Dodavatel uvede ke každému povinnému požadavku na funkcionalitu informačního systému **"ANO"** do sloupce Standardní funkcionalita v případě, že požadavek je dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému, tj. jím nabízený systém požadavek v době podání nabídky ve všech částech požadavku již beze zbytku splňuje a nebude v rámci implementaci systému potřebné jej doplnit/doprogramovat. Dodavatel pro zamezení pochybností uvede rovněž **"NE"** do sloupce Bude doplněno/doprogramováno.*
- *Dodavatel uvede ke každému povinnému požadavku na funkcionalitu informačního systému **"NE"** do sloupce Standardní funkcionalita v případě, že požadavek není dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému. Pokud dodavatel uvedl k povinnému požadavku na funkcionalitu informačního systému "NE" (do sloupce Standardní funkcionalita), musí se zavázat k jeho doplnění/doprogramování do informačního systému v rámci implementace systému a uvede **"ANO"** do sloupce Bude doplněno/doprogramováno.*

(…)

***V rámci dílčího hodnotícího kritéria 9.1.4** bude hodnocena míra splnění rozšiřujících požadavků ve standardu uvedená dodavatelem v tabulce Požadovaná funkcionalita systému.*

Vyplnění tabulky Požadovaná funkcionalita systému dodavatelem pro rozšiřující požadavky:

- *Dodavatel uvede ke každému rozšiřujícímu požadavku na funkcionalitu informačního systému **"ANO"** do sloupce Standardní funkcionalita v případě, že požadavek je dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému, tj. jím nabízený systém požadavek v době podání nabídky ve všech částech požadavku již beze zbytku splňuje.*
- *Dodavatel uvede ke každému rozšiřujícímu požadavku na funkcionalitu informačního systému **"NE"** do sloupce Standardní funkcionalita v případě, že požadavek není dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému. U rozšiřujících požadavků dodavatel nevyplňuje sloupec Bude doplněno/doprogramováno. Bude-li vyplněn, nebude při hodnocení brán na jeho vyplnění zřetel.“.*

56. V čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bodu 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace je mj. uvedeno, že *„[z]adavatel si v souladu s ustanovením § 100 odst. 1 ZZVZ vyhrazuje následující změny závazku z Implementační smlouvy a Servisní smlouvy následovně:*

(…)

- *Zadavatel si vyhrazuje změnu závazků spočívající ve změně termínu pro splnění časového milníku s názvem „Zahájení ostrého provozu“ ve smyslu čl. 4.2. Implementační smlouvy, a to z původního termínu pro nejpozdější splnění tohoto časového milníku do 1.1.2021 na termín až do 1.1.2022, a to z důvodu nemožnosti uzavření Implementační a Servisní smlouvy na straně Zadavatele ze zákonných důvodů nejpozději do 5.5.2020.“*.

57. V čl. IV. „Doba a místo plnění“ implementační smlouvy je mj. uvedeno následující:

„4.1 Dodavatel se zavazuje provést Plnění dle Smlouvy v souladu s časovým Harmonogramem, ve kterém jsou stanoveny časově i věcně veškeré významné termíny poskytování Plnění. Dodavatel bere na vědomí, že Objednatel má zájem pouze o včasné a řádné Plnění a každé prodlení Dodavatele s předáním dané etapy k akceptaci (…) oproti Harmonogramu má za následek podstatné porušení Smlouvy, tím se má na mysli nejen prodlení s Předáním k akceptaci celého Díla, ale i prodlení s Předáním k akceptaci jednotlivých etap Plnění oproti Harmonogramu.

4.2 V rámci Zakládací listiny si Strany mohou dohodnout upřesnění Harmonogramu, což mohou Strany činit i opakovaně. Strany berou však v potaz, že zahájení ostrého provozu systému musí vždy začít 1. 1. 2021.“.

58. Jak Úřad zjistil z dokumentace o zadávacím řízení, zadavatel v rozhodnutí o námitkách k námitce navrhovatele o netransparentnosti zadávacích podmínek způsobené stanovením lhůty pro podání nabídek tak, že její konec připadá na den pracovního klidu, tj. Velký pátek, uvedl, že se *„plně uplatní pravidla ohledně počítání času ve smyslu z.č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (jak ostatně uvádí i sám Stěžovatel), tedy, že připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejblíže následující.“*.

K uvedení újmy v námitkách navrhovatele

59. Před samotným právním posouzením je nutno vypořádat se s tvrzením zadavatele, že v navrhovatelem podaných námitkách zcela absentuje reálné prokázání újmy, tedy co konkrétně mělo bránit navrhovateli v podání nabídky. Vzhledem k právě řečenému má zadavatel za to, že by správní řízení mělo být zastaveno (viz bod 24. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad v této souvislosti konstatuje následující.

60. Úřad z dokumentace o zadávacím řízení zjistil, že navrhovatel v námitkách uvedl mj. následující: *„[n]ezákonnost zadávacích podmínek stěžovateli způsobuje újmu, protože je jimi poškozen a znevýhodněn, jak bude doloženo níže, a tedy se nemůže ucházet o předmět plnění v rámci rovné hospodářské soutěže, což stěžovatele připravuje o obchodní příležitost. Nezákonnost zadávacích podmínek rovněž hrozí zrušením zadávacího řízení v budoucnu, a tedy zmařením obchodní příležitosti, pokud by se stěžovatel o předmět plnění ucházel.“*.

61. Podle § 241 odst. 1 zákona námitky může podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 nebo se zvláštními postupy podle části šesté hrozí nebo vznikla újma.

62. Podle § 244 odst. 3 zákona v případě námitek proti zadávacím podmínkám, proti volbě druhu zadávacího řízení nebo režimu veřejné zakázky, proti postupu, který směřuje k zadání zakázky mimo zadávací řízení, nebo proti dobrovolnému oznámení o záměru uzavřít smlouvu podle § 212 odst. 2 musí být také uvedeno, jaká újma stěžovateli vznikla či hrozí.

63. Předně Úřad poznamenává, že újma je pojem zjevně širší než pojem škoda. Újma nemusí a v určitých fázích ani nemůže být přesně vyčíslena, a proto stačí obecné vymezení následku jednání zadavatele vůči stěžovateli. Újma v sobě zahrnuje jak materiální a v daný okamžik vyčíslitelnou škodu, tak škodu, kterou není možné přesně stanovit. Navíc zákonodárce v ustanovení § 241 odst. 1, resp. § 244 odst. 3 zákona připouští i uvedení pouhé potenciality, tj. hrozby újmy na právech eventuálního dodavatele.

64. Úřad konstatuje, že z ustanovení § 244 odst. 3 zákona nevyplývají požadavky týkající se specifikace újmy, která navrhovateli hrozí nebo vznikla v důsledku nezákonného postupu zadavatele. Úřad má za to, že újma nemusí být vyčíslena, postačí např. obecné vymezení následku jednání zadavatele vůči navrhovateli.

65. Z dokumentace o zadávacím řízení plyne, že navrhovatel i zadavatel se shodují na tom, že navrhovatel ve svých námitkách újmu, spočívající v nemožnosti účastnit se zadávacího řízení, uvedl. Zadavatel je nicméně přesvědčen, že vzhledem k tomu, že navrhovatel ani nepodal nabídku, nemohla mu fakticky újma vzniknout.

66. Úřad je toho názoru, že v posuzovaném případě mohla újma, kterou v námitkách navrhovatel uvedl, reálně nastat. Úřad dodává, že navrhovatel do zadávacího řízení skutečně nabídku nepodal. V námitkách uvedenou újmu tedy nelze považovat za neprokázanou, jak tvrdí zadavatel. Existenci újmy, resp. její prokázání není možné odvozovat až od toho, že příslušný dodavatel podá nabídku na plnění veřejné zakázky. Navrhovatel v námitkách jasně uvedl, v čem svou újmu plynoucí z údajně nezákonně stanovených zadávacích podmínek spatřuje, a jak Úřad dovodil výše, tato újma mu mohla reálně vzniknout. Navrhovatel je tak osobou oprávněnou jak námitky, tak i následný návrh podat, a současně podané námitky splňují veškeré náležitosti dle § 244 zákona. Úřad dodává, že námitky byly navrhovatelem podány včas, neboť byly podány před uplynutím lhůty pro podání nabídek.

67. Úřad tak s ohledem na výše uvedené vyslovuje dílčí závěr, a sice ten, že navrhovatel zadavateli podal námitky řádně a včas, a není tedy dán důvod pro zastavení správního řízení dle § 257 písm. h) zákona. Stejně tak není dán ani důvod pro zastavení správního řízení podle § 257 písm. b) zákona, na který odkazuje zadavatel, jelikož navrhovatel v návrhu v souladu s § 251 odst. 1 zákona mj. uvedl, že mu nezákonnost zadávacích podmínek způsobuje újmu, protože je jimi poškozen a znevýhodněn, a nemůže se tedy ucházet o předmět veřejné zakázky v rámci rovné hospodářské soutěže. Návrh tudíž obsahuje, v čem je spatřováno porušení zákona, v jehož důsledku navrhovateli vznikla nebo hrozí újma na jeho právech, jak stanovuje posledně citované ustanovení zákona. Úřad proto přistoupil k meritornímu přezkumu navrhovatelem namítaných skutečností.

K výroku tohoto rozhodnutí

68. Úřad uvádí, že navrhovatel svým návrhem brojí proti vícero zadávacím podmínkám. Úřad tedy nyní postupně posoudí opodstatněnost navrhovatelem namítaných skutečností. K tomu Úřad sděluje následující.

K zadavatelem stanovenému konci lhůty pro podání nabídek

69. Navrhovatel v návrhu primárně namítá, že zadavatel stanovil lhůtu pro podání nabídek tak, že její konec připadl na den pracovního klidu, a sice Velký pátek dne 10. 4. 2020 v 10:00 hodin. Právě řečené dle názoru navrhovatele způsobuje netransparentnost zadávacího řízení, jelikož dodavatelé nemají jistotu v tom, na který den reálně připadá konec lhůty pro podání nabídek, tj. do kdy jsou povinni podat své nabídky (viz body 9. a násl. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad se tedy zabýval tím, zda dané tvrzení navrhovatele způsobuje nezákonnost zadávacího řízení. Úřad pokládá v této souvislosti s ohledem na další závěry za vhodné současně upozornit, že argumentace navrhovatele nesměřuje k tomu, že by délka lhůty pro podání nabídek byla nepřiměřeně krátká, tj. navrhovatel nebrojí proti délce lhůty pro podání nabídek jako takové, nýbrž, zjednodušeně řečeno, proti „konci“ této lhůty, resp. dni, na který připadl její konec.

70. Úřad konstatuje, že v šetřeném případě stanovil zadavatel konec lhůty pro podání nabídek pevným datem včetně určení přesného časového okamžiku, když v bodu IV.2.2) oznámení o zahájení zadávacího řízení, jakož i v čl. 5. „Podmínky a požadavky na zpracování nabídky“, bodu 5.7 „Lhůta pro podání nabídky“, zadávací dokumentace stanovil lhůtu pro podání nabídek do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin (viz body 49. a 52. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

71. S ohledem na předchozí bod odůvodnění tohoto rozhodnutí tak má Úřad za to, že ze zadávacích podmínek jednoznačně vyplývá, kdy v posuzovaném zadávacím řízení končila lhůta pro podání nabídek, když její konec byl zadavatelem jasně stanoven pevným datem včetně časového určení v zadávací dokumentaci i oznámení o zahájení zadávacího řízení takovým způsobem, že dodavatelé neměli mít pochyb o tom, do kdy má být nabídka podána, aby tato mohla být považována za nabídku podanou včas. Zadávací podmínky obsahovaly přesné určení časového okamžiku, s nímž zadavatel spojil konec lhůty pro podání nabídek, tj. dne 10. 4. 2020 v 10:00 hod. Z pohledu Úřadu tak zadávací podmínky nezavdávaly jakékoliv pochybnosti, do jakého dne a do jaké hodiny musí být nabídky nejpozději podány.

72. Úřad v dalším konstatuje, že při svých úvahách nijak nepřehlédl, že zadavatel v rozhodnutí o námitkách ve vztahu k námitce navrhovatele o netransparentnosti zadávacích podmínek způsobené stanovením lhůty pro podání nabídek tak, že její konec připadl na den pracovního klidu, tj. Velký pátek, uvedl, že se *„plně uplatní pravidla ohledně počítání času ve smyslu z.č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (jak ostatně uvádí i sám Stěžovatel), tedy, že připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejblíže následující.“* (viz bod 58. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Z předmětné konstatace zadavatele lze dle názoru Úřadu dovodit, že vzhledem k tomu, že ve zde projednávané věci připadl konec lhůty pro podání nabídek na den 10. 4. 2020, což byl Velký pátek, který je ve smyslu § 2 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů, tzv. ostatním svátkem, byl posledním dnem lhůty pro podání nabídek pracovní den nejblíže následující, což bylo úterý

dne 14. 4. 2020. Zadavatel tak v rozhodnutí o námitkách vycházel z § 607 občanského zákoníku (viz bod 48. odůvodnění tohoto rozhodnutí) a navrhovateli sdělil, že konec lhůty pro podání nabídek se v návaznosti na výše citované ustanovení občanského zákoníku posouvá na 14. 4. 2020.

73. Úřad na tomto místě předesílá, že obecně platí, že vzhledem k tomu, že zákon neupravuje specificky počítání lhůt, vztahují se na počítání lhůt v zadávacím řízení obecná pravidla počítání času vyplývající z občanského zákoníku (srov. např. rozhodnutí č. j. ÚOHS-S217/2009/VZ-14819/2009/540/LZa ze dne 24. 11. 2009). Byť se uvedený závěr obsažený v citovaném rozhodnutí vztahuje k předchozí právní úpravě, tj. zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů a zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je dle názoru Úřadu plně aplikovatelný i ve vztahu k zákonu a „novému" občanskému zákoníku, neboť přijetí nových právních úprav nevedlo v tomto ohledu k žádné změně.

74. Úřad se nicméně neztotožňuje s názorem zadavatele prezentovaným v rozhodnutí o námitkách, že se v šetřeném případě uplatní v souvislosti s určením konce lhůty pro podání nabídek zvláštní pravidlo obsažené v § 607 občanského zákoníku, podle něhož připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejblíže následující.

75. Aplikace předmětného ustanovení občanského zákoníku dle Úřadu není a nemůže být otázkou pouhého jazykového výkladu, který musí sloužit toliko jako prvotní přiblížení ke smyslu a účelu normy. Takový způsob používání práva Ústavní soud opakovaně vylučuje ve své judikatuře, například v nálezu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09: *„Ani jazykový výklad - sám o sobě - však zpravidla není dostačující. Především si totiž městský soud nepoložil otázku po smyslu a účelu ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, tedy nezkoumal význam a účel jím dovozené právní normy (rovina teleologického výkladu). Stejně tak nezkoumal ani její ústavní konformitu. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že, naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity. (...)"*.

76. Z citovaného nálezu Ústavního soudu v prvé řadě plyne, že pro úspěšnou aplikaci právní normy není možné právní normu pouze citovat, ale je třeba normu také vykládat s ohledem na její smysl, účel a systematické zařazení v právním řádu.

77. Úřad má s ohledem na výše uvedené za to, že ustanovení § 607 občanského zákoníku nelze vykládat izolovaně, nýbrž je třeba jej interpretovat v kontextu s ostatními ustanoveními občanského zákoníku upravujícími pravidla pro počítání času. Podle § 605 odst. 1 občanského zákoníku lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti rozhodné pro její počátek. Podle § 605 odst. 2 občanského zákoníku konec lhůty nebo doby určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá skutečnost, od níž se lhůta

nebo doba počítá. Není-li takový den v posledním měsíci, připadne konec lhůty nebo doby na poslední den měsíce. Z dikce ustanovení § 605 občanského zákoníku jednoznačně vyplývá, že toto obsahuje pravidla počítání času v případě dob a lhůt, které jsou určeny podle dnů, týdnů, měsíců nebo let. V souvislosti s výše uvedeným má Úřad za to, že ustanovení § 607 občanského obsahuje podpůrné pravidlo pro situace, kdy poslední den lhůty určené podle týdnů měsíců nebo let připadne na sobotu, neděli nebo svátek. Obdobný způsob počítání lhůt se pak uplatní i v případě, je-li lhůta určena podle dnů. Uvedené pravidlo o posunutí lhůty (typicky k uplatnění určitého práva u druhé strany, vykonání konkrétního úkonu) se však neuplatní v případě lhůty stanovené pevným datem.

78. Závěru Úřadu o tom, že se v případě lhůty stanovené pevným datem neaplikuje ustanovení § 607 občanského zákoníku, nasvědčuje i komentářová literatura, podle níž *„[z]vláštní pravidlo o skončení běhu lhůty má občanský zákoník tradičně pro případy, kdy podle pravidel počítání obsažených v § 605 vychází konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek.“* (LAVICKÝ, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1−654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, 2400 s. K § 607 občanského zákoníku). Tu Úřad akcentuje, že uvedené pravidlo platí pro případy, kdy je lhůta stanovena počtem dnů (určena podle dnů), nikoliv když je stanovena pevným datem.

79. Stanovil-li tak zadavatel v zadávacích podmínkách lhůtu pro podání nabídek do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin, tedy pevným datem včetně časového určení, má Úřad ve světle shora popsaného za to, že žádný jiný výklad než ten, že lhůta pro podání nabídek uplynula, resp. skončila dne 10. 4. 2020 v 10:00 hodin, není přípustný. Aplikace ustanovení § 607 občanského zákoníku tedy není případná, jelikož konec lhůty pro podání nabídek byl stanoven konkrétním datem, tzn. pevnou časovou událostí. Vzhledem k právě řečenému je tudíž Úřad přesvědčen, že výklad zadavatele uvedený v rozhodnutí o námitkách, že s odkazem na § 607 občanského zákoníku připadl konec lhůty pro podání nabídek na nejbližší pracovní den, což bylo úterý dne 14. 4. 2020, nebyl správný. Tento výklad zadavatele nenachází s ohledem na skutkové okolnosti případu v § 607 občanského zákoníku oporu. Úřad přitom dále posoudil, zda předmětný nesprávný výklad zadavatele mohl mít vliv na jednání navrhovatele, který dostal od zadavatele tuto mylnou informaci v rozhodnutí o námitkách, a mít tak dopad do průběhu zadávacího řízení.

80. Jak již Úřad konstatoval v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí, v zadávacích podmínkách byl určen časový okamžik, se kterým zadavatel spojil konec lhůty pro podání nabídek, a sice den 10. 4. 2020 v 10:00 hod. Informace zadavatele, kterou tento nesprávně posunul konec lhůty pro podání nabídek, byla obsažena až v rozhodnutí o námitkách ze dne 23. 4. 2020. Tato nesprávná informace byla tedy ze strany zadavatele uvedena až po skončení lhůty pro podání nabídek, a vzhledem k právě řečenému tudíž Úřad v této nesprávné informaci neshledává ani možnost vlivu na jednání navrhovatele a tedy vliv na průběh zadávacího řízení či nezákonnost stanovení zadávacích podmínek. Jelikož k uvedení předmětné nesprávné informace došlo až po konci lhůty pro podání nabídek, tj. v době, kdy již byly nabídky podány, tato informace již nijak nemohla ovlivnit průběh zadávacího řízení, co se mj. přípravy nabídky týče. Tato nesprávná informace tak dle Úřadu nemohla žádného z dodavatelů zvýhodnit, resp. znevýhodnit. Vzhledem k právě řečenému se tedy Úřad neztotožňuje s argumentem navrhovatele, že rozpor údajů ohledně konce lhůty pro podání nabídek, jenž byl vyvolán rozhodnutím o námitkách, ovlivnil, popř. mohl

negativně ovlivnit, při podávání nabídky řadu dodavatelů (viz bod 10. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad proto shrnuje, že výklad zadavatele uvedený v rozhodnutí o námitkách týkající se posunutí konce lhůty pro podání nabídek sice nebyl správný, avšak současně je zapotřebí dodat, že tento nesprávný výklad nemohl mít negativní vliv na další průběh zadávacího řízení, jelikož mylná informace byla podána až po uplynutí lhůty pro podání nabídek, a proto v důsledku něj nelze konstatovat nezákonnost šetřeného zadávacího řízení.

81. Úřad na tomto místě opakuje, že ve zde projednávané věci připadl konec lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu, tzn. Velký pátek dne 10. 4. 2020. Jak Úřad zjistil ze zadávací dokumentace, zadavatel umožnil příjem nabídek na plnění veřejné zakázky pouze v elektronické podobě. Úřad přitom právě mj. s ohledem na elektronické podávání nabídek nespatřuje nezákonnost v postupu zadavatele v tom, že zadavatel stanovil konec lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu. Úřad má za to, že pokud zadavatel na základě zadávacích podmínek umožní podání nabídek výhradně elektronickou cestou, nejsou na straně dodavatelů dány žádné objektivní překážky, které by jim bránily v podání jejich nabídek i ve dnech pracovního klidu. Určitý problém by mohl v tomto ohledu eventuálně nastat za situace, pokud by měly být nabídky podávány v listinné podobě, což ovšem v posuzovaném případě nenastalo. Fakt, že zadavatel stanovil konec lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu, tedy nezpůsobuje netransparentnost zadávacího řízení, jak tvrdí navrhovatel.

82. Úřad je toho názoru, že neexistuje žádné zákonné ustanovení, jež by zadavateli neumožňovalo stanovit konec lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu; žádné zákonné ustanovení tedy zadavatele v tomto ohledu neomezuje. Úřad poznamenává, že ačkoliv se mu takový postup zadavatele, tj. postup, kdy je konec lhůty stanoven na den pracovního klidu, jak učinil v šetřeném zadávacím řízení i zadavatel, nejeví jako zcela vhodný, resp. šťastný, nelze v něm spatřovat porušení zákona. Zadavatel si musí sám zvážit, nakolik korektně postupuje vůči dodavatelům, pakliže stanoví konec lhůty pro podání nabídek na den pracovního klidu, na což poukazuje i navrhovatel v návrhu, avšak z pohledu dodržení zákona není možné takovému postupu zadavatele nic vytknout. Nelze totiž přehlédnout, že ačkoliv byla lhůta pro podání nabídek stanovena na den pracovního klidu, mohli dodavatelé své nabídky podat ve dnech předcházejících Velkému pátku; nepřiměřenost lhůty pro podání nabídek (co se její délky týče) navrhovatel nerozporuje.

83. S ohledem na shora učiněný závěr Úřadu o tom, že lhůta pro podání nabídek v posuzovaném případě skončila dne 10. 4. 2020 v 10:00 hodin, je zcela irelevantní argumentace navrhovatele, jejímž obsahem je tvrzení, že zadavatel nezajistil, aby dodavatelé mohli podávat své nabídky po celou dobu lhůty pro podání nabídek, když bylo možné podat nabídky prostřednictvím elektronického nástroje pouze do 10. 4. 2020 do 10:00 hodin (viz bod 11. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Jedná se tak o lichou argumentaci navrhovatele, jelikož nabídky musely být v elektronické podobě dodavateli podány do dne 10. 4. 2020 do 10:00 hodin, a zadavatel tedy nemusel, resp. ani nemohl umožnit jejich podání i po tomto časovém okamžiku.

84. Na základě shora popsaných skutečností tedy Úřad vyslovuje dílčí závěr, a sice ten, že se zadavatel při stanovení konce lhůty pro podání nabídek nedopustil porušení zákona. V tomto ohledu tak zde nejsou dány důvody pro uložení nápravného opatření zadavateli.

K namítané absenci kontrolních mechanismů ve vztahu k údajům uvedeným v nabídkách

85. Navrhovatel dále v návrhu namítá, že dílčí kritéria hodnocení stanovená zadavatelem v bodech 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace nezaručují hodnocení nabídek dle jejich skutečné ekonomické výhodnosti, když hodnocení nabídek v rámci nich probíhá výhradně na základě vyplnění tabulky „Požadovaná funkcionalita systému“ a zakládá se tak na prostém prohlášení dodavatelů. Podle navrhovatele v zadávací dokumentaci nejsou obsaženy žádné kontrolní mechanismy zaručující pravdivost a věrohodnost takto učiněných prohlášení dodavatelů (viz bod 12. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Jak je patrné z čl. 9. „Hodnotící kritéria“, konkrétně z bodu 9.2 „Způsob hodnocení:“, zadávací dokumentace, měli dodavatelé za účelem hodnocení 2 shora specifikovaných dílčích kritérií hodnocení v jejich nabídkách vyplnit tabulku s názvem „Požadovaná funkcionalita systému“, přičemž do ní měli uvést slovo „ANO/NE“, a to v závislosti na tom, zda jimi nabízené řešení (ne)splňuje příslušné povinné, resp. rozšiřující požadavky zadavatele na funkcionality poptávaného systému (viz bod 55. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Předmětnou argumentací navrhovatel v podstatě tvrdí, že s ohledem na to, že zadavatel v zadávacích podmínkách nezakotvil žádné kontrolní mechanismy, jejichž prostřednictvím by bylo lze ověřit pravdivost údajů uváděných dodavateli do tabulky „Požadovaná funkcionalita systému“, mohou toho dodavatelé zneužívat a v nabídkách uvádět informace neodpovídající skutečnosti, což způsobuje nezákonnost zadávacího řízení.

86. K dané argumentaci navrhovatele Úřad předně uvádí, že ustálená judikatura správních soudů stojí na názoru, že vztah mezi zadavatelem a dodavatelem je primárně vztahem soukromoprávním (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 Afs 2/2013 – 46), na který se v obecném pohledu vztahují rovněž zásady soukromého práva, mimo jiné i zásada presumpce poctivosti a dobré víry obsažená v § 7 občanského zákoníku. Ačkoliv zadávací řízení vykazuje mnohá specifika související zejména s vysokou formalizací procesu zadávání veřejných zakázek a současně si tento způsob řízení vedoucí k uzavření smlouvy nese za dobu své existence určité „stigma“, nelze ani v jeho případě rezignovat na předpoklad, že zadavatelé a dodavatelé jednají při dodržení všech pravidel vůči sobě poctivě a oprávněně se na poctivost druhé strany spoléhají. Z pohledu Úřadu není možné zadávací řízení a priori posuzovat optikou, která za každým jednáním vidí spíše snahu o porušení pravidel, než o jejich dodržení. I s přihlédnutím k § 7 občanského zákoníku tedy Úřad při posouzení věci vychází z toho, že dodavatelé a obecně účastníci právních vztahů jednají čestně a poctivě, a nesdílí tak názor navrhovatele, že ze strany dodavatelů může, resp. bude docházet k „manipulaci“ s informacemi v jimi předkládaných nabídkách, což povede ke zkreslení výsledku hodnocení nabídek v rámci 2 výše uvedených dílčích kritérií hodnocení.

87. Nadto lze uvést, že u dodávek informačních systémů lze z pohledu dodavatele rozlišit 2 typy systémů: jednak systémy již existující (naprogramované), ke kterým dodavatel zadavateli poskytne za úplatu zdrojové kódy k těmto systémům, přičemž není zapotřebí do těchto systémů jakkoliv zasahovat, a jednak systémy, které jsou vytvářeny dle individuálních potřeb zadavatele, resp. jsou customizovány (upraveny) ze stávajících systémů dle individuálních potřeb zadavatele, popř. vytvořeny zcela tzv. „na zelené louce“. Je zcela logické, že u již

existujících systémů lze ověřit jejich funkčnost a uživatelské ovládání, na rozdíl od nově vytvářených, či upravovaných systémů, u kterých je předmětem veřejné zakázky i tvorba či customizace systému, a tudíž není technicky možné, aby v takovém případě zadavatel v zadávacím řízení „odzkoušel“ funkčnost dodávaného informačního systému.

88. Zadavatel v šetřeném případě předmět plnění veřejné zakázky neomezil pouze na existující ekonomický informační systém, když připustil, jak vyplývá ze zadávací dokumentace, aby požadavek zadavatele, který není dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému, dodavatel v rámci implementace systému doplnil, resp. doprogramoval. V rámci předmětných dílčích kritérií hodnocení však zadavatel hodnotí toliko míru splnění povinných požadavků a míru splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému, tj. funkcionalitou, kterou má dodavatel již zavedenu a zrealizovánu jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky (viz body 51. a 55. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

89. Zákon nicméně ani v případě existujících systémů, u nichž lze ověřit jejich funkčnost a uživatelské ovládání, po zadavateli nevyžaduje, aby kladl v rámci hodnocení nabídek požadavky na předložení modelu (prototypu) nabízeného technického řešení; jedná se o úvahu zadavatele a je na jeho rozhodnutí, zda k takovému požadavku vůči dodavatelům přistoupí, nebo v zadávací dokumentaci stanoví, že bude dodávaný ekonomický informační systém hodnocen parametricky, tj. na základě parametrických informací, které dodavatel uvede v nabídce.

90. V případě, kdy se zadavatel rozhodne stanovit kritéria hodnocení tak, že v zadávací dokumentaci nepožaduje demonstraci funkčnosti ekonomického informačního systému dodavatelem, či jiný způsob ověření funkčnosti a stavu zpracování nabízeného plnění, může skutečně hodnotit pouze ty informace, které dodavatelé uvedou ve svých nabídkách, a musí spoléhat na jejich relevanci a schopnost dodavatele jím prezentovaný systém dodat. Z pohledu Úřadu takto vyplněné údaje v nabídce odpovídají i podmínce spočívající v tom, že se musí jednat o parametr ověřitelný, resp. o kritérium kvality vymezené takovým způsobem, aby podle něj mohly být nabídky porovnatelné a naplnění kritéria kvality ověřitelné, jak ukládá § 116 odst. 3 zákona. Zadavatel v zadávací dokumentaci vymezuje, za co, tj. za splnění jakých požadavků, bude nabídkám v rámci jejich hodnocení přidělovat větší počet bodů, přičemž z následně podaných nabídek získá informaci, do jaké míry je ten který požadavek (parametr) jednotlivými dodavateli splněn, a tudíž ví, kolik bodů má příslušné nabídce přidělit, v čemž lze právě spatřovat ověřitelnost kritéria kvality ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona.

91. S ohledem na výše uvedené není pochyb o tom, že zadavatel je oprávněn hodnotit dodávaný ekonomický informační systém i parametricky. Na druhou stranu nelze vyloučit, že některý dodavatel by mohl ve své nabídce uvést parametrické informace, které nebudou reálné, a dodávaný systém by deklarovaných parametrů nemusel dosáhnout. Z uvedeného důvodu je zadavatel oprávněn pro hodnocení nabídek stanovit odborně způsobilou komisi, resp. si pro účely hodnocení přizvat nezávislé odborníky, tak aby nabídky byly správně a věcně posouzeny a vyhodnoceny, a to včetně toho, které údaje obsažené v nabídkách lze považovat za reálné a které nikoliv. Stejně tak další účastníci zadávacího řízení mohou vznést námitky proti provedenému hodnocení a v zadavateli tak vyvolat pochybnost, zda skutečně údaje v nabídce odpovídají skutečnosti. V takovém případě je zadavatel povinen postupovat

tak, aby při prováděném hodnocení dostál mj. i zásadě transparentnosti a byl schopen věrohodně zdokladovat, že daným dodavatelem předložená nabídka ke konci lhůty pro podání nabídek splňovala deklarované parametry. Unesení tohoto břemene o zákonnosti provedeného hodnocení pak leží plně na zadavateli. Úřad tudíž neshledává nic nezákonného na skutečnosti, že zadavatel bude hodnotit dodávaný systém pouze na základě údajů a informací uvedených dodavateli v nabídkách. S ohledem na § 7 občanského zákoníku je však třeba, jak již bylo uvedeno výše, vycházet z toho, že dodavatelé jednají poctivě a v nabídkách předkládají informace k plnění, které mají skutečně v úmyslu dodat (presumpce poctivosti a dobré víry).

92. Z předchozího bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí je tedy patrné, že zákon zná a nabízí zadavateli konkrétní postupy a instituty, jejichž využitím může být minimalizováno riziko zadavatele, že údaje uvedené v nabídkách dodavatelů a vstupující do hodnocení nabídek reálně nejsou pravdivé. Zákon tak de facto s určitými „kontrolními mechanismy“, jejichž absenci navrhovatel zadavateli vytýká, počítá a upravuje je. V této souvislosti nelze současně nezmínit, že ani sám navrhovatel nijak konkrétně neuvádí, v čem by dle jeho názoru měla existence oněch „kontrolních mechanismů“ ve vztahu k posuzovaným dílčím kritériím hodnocení spočívat, tj. jak by si tyto „kontrolní mechanismy“ v zadávacích podmínkách vlastně představoval „ošetřit“, kdy naopak z argumentace zadavatele lze mít za to, že tento si je vědom možností, jejichž prostřednictvím lze zamezit tomu, aby dodavatel, jenž pro účely hodnocení nabídek uvede nepravdivé informace, z tohoto profitoval (viz bod 27. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad shrnuje, že pakliže by zadavatel získal pochybnosti o pravdivosti údajů uvedených dodavatelem v tabulce „Požadovaná funkcionalita systému“, může si tyto údaje u dodavatele ověřit postupem dle § 46 zákona či zadavatelem zmiňovaným postupem dle § 39 odst. 5 zákona, přičemž lze eventuálně použít i § 48 zákona a přistoupit k vyloučení takového dodavatele ze zadávacího řízení. Nastíněné postupy se však již týkají samotného procesu hodnocení nabídek, který není předmětem vedeného správního řízení.

93. Úřad dílčí kritéria hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o kritéria přehledná, resp. srozumitelná. Je zjevné, co zadavatel požaduje, co bude lépe hodnotit a jakým způsobem mají dodavatelé své nabídky v tomto ohledu zpracovávat. Úřad tak má za to, že na základě nich mohou dodavatelé podat porovnatelné, resp. konkurenceschopné nabídky. Je pak na samotném zadavateli, jak provede hodnocení těchto 2 dílčích kritérií hodnocení, aby dostál požadavku na transparentnost zadávacího řízení, a zda a jak případně v rámci jejich hodnocení přistoupí ke kontrole údajů obsažených v nabídkách jednotlivých dodavatelů.

94. Ve vztahu k tvrzení navrhovatele, že zadavatel v registru smluv uveřejnil údaje o ekonomickém informačním systému navrhovatele, a to v souvislosti s v minulosti uskutečněným zadávacím řízením, v důsledku čehož získali konkurenti navrhovatele citlivé obchodní informace o jím nabízených funkcionalitách, čili i informace o tom, jak bude navrhovatel v rámci předmětných 2 dílčích kritérií hodnocení bodován, což vede k jeho znevýhodnění (viz bod 12. odůvodnění tohoto rozhodnutí), Úřad pro úplnost sděluje, že dané tvrzení není podpořeno žádnými relevantními důkazy a informacemi. Dle Úřadu se tak jedná o čistě účelové tvrzení navrhovatele, jež nemůže na shora učiněných závěrech

ničeho změnit. Úřad nespatřuje žádný racionální důvod k tomu, proč by předmětné tvrzení mělo způsobovat netransparentnost šetřeného zadávacího řízení, jak argumentuje navrhovatel. Pakliže by Úřad přisvědčil tomuto tvrzení navrhovatele, vedlo by to fakticky až k tomu, že by za netransparentní bylo nutné označit prakticky každé zadávací řízení, jelikož z údajů volně dostupných na internetu může příslušný dodavatel z pohledu Úřadu vždy získat určitou množinu informací o nabízeném plnění jeho konkurentů působících na relevantním trhu, které může následně zohlednit při tvorbě nabídky. Stejně tak platí, že v registru smluv jsou uváděny údaje jiných dodavatelů, kteří taktéž nabízejí informační systémy. Úřad akcentuje, že shora uvedené tvrzení navrhovatele nemůže vést k závěru, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem. Úřad tudíž považuje toto tvrzení za zcela irelevantní pro rozhodnutí věci.

95. Úřad tedy s odkazem na výše uvedené konstatuje, že nezjistil, že by se zadavatel dopustil porušení zákona, ani pokud jde o absenci vytýkaných kontrolních mechanismů ve vztahu k dílčím kritériím hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“, a proto zde nejsou dány důvody pro uložení nápravného opatření zadavateli.

K namítanému nedůvodnému preferování standardního řešení v rámci hodnocení nabídek

96. Dále navrhovatel v návrhu namítá, že zadavatel v rámci dílčích kritérií hodnocení stanovených v bodech 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace nedůvodně bonifikuje funkcionality systému, které označuje za standardní, ačkoliv finální podoba dodaného ekonomického informačního systému nebude rozlišovat mezi tím, co bylo původně standardní, a tím, co bylo doprogramováno; tato bonifikace tedy nevypovídá nic o budoucí kvalitě předmětu plnění jako celku. Podle navrhovatele předmětná dílčí kritéria hodnocení nevyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky a jsou tak v rozporu s § 114 zákona (viz bod 13. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad se tedy zabýval tím, zda byla shora jmenovaná dílčí kritéria hodnocení zadavatelem stanovena v souladu se zákonem.

97. Z čl. 5. „Podmínky a požadavky na zpracování nabídky“, konkrétně z bodu 5.3 „Požadované členění obsahu nabídky“, zadávací dokumentace je patrné, že pod „standardní“ funkcionalitou poptávaného systému zadavatel rozumí funkcionalitu, kterou má dodavatel již zavedenu a zrealizovánu jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky. Pod „doplněnou“ funkcionalitou systému pak zadavatel rozumí funkcionalitu, kterou dodavatel nemá dosud zavedenu jako součást svého systému a v případě jejího dodání by ji musel do systému pro zadavatele doplnit, tj. doprogramovat (viz bod 51. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

98. Jak již Úřad uvedl výše, z čl. 9. „Hodnotící kritéria“, konkrétně z bodu 9.2 „Způsob hodnocení:“, zadávací dokumentace plyne, že dodavatelé měli za účelem hodnocení 2 shora specifikovaných dílčích kritérií hodnocení v jejich nabídkách vyplnit tabulku s názvem „Požadovaná funkcionalita systému“, přičemž do ní měli uvést slovo „ANO/NE“, a to v závislosti na tom, zda jimi nabízené řešení (ne)splňuje příslušné povinné, resp. rozšiřující požadavky zadavatele na funkcionality poptávaného systému (viz bod

55. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Ze shora uvedeného článku zadávací dokumentace rovněž vyplývá, že v rámci předmětných dílčích kritérií hodnocení zadavatel hodnotí míru splnění povinných požadavků a míru splnění rozšiřujících požadavků toliko ve vztahu ke standardní funkcionalitě systému, tj. funkcionalitě, kterou má dodavatel již zavedenu a zrealizovánu jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky (viz body 51. a 55. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

99. Úřad předně v obecné rovině uvádí, že veškeré požadavky na předmět plnění stanoví zadavatel tak, aby odpovídaly jeho potřebám a reflektovaly jeho požadavky na předmět plnění veřejné zakázky. Veškeré požadavky zadavatele tak musí vždy vycházet z jeho objektivně zdůvodnitelných potřeb za současného dodržení základních zásad zadávaní veřejných zakázek, jež jsou stanoveny v § 6 zákona, aby bylo dosaženo účelu předvídaného zákonem, tj. uskutečnění soutěže o konkrétní veřejnou zakázku za dodržení základních zásad veřejného zadávání. Obdobně se vyjádřil i předseda Úřadu v odůvodnění rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019, v rámci něhož mj. uvedl, *že „[n]astavením zadávacích podmínek stanovuje zadavatel základní parametry plnění, kterými hodlá uspokojit určitou svou oprávněnou potřebu. Je tedy nutné, aby nastavené zadávací podmínky odrážely ve všech aspektech potřebu zadavatele, byly stanoveny ve vztahu k této potřebě přiměřeně a byly danou potřebou odůvodněny.“*. K tomu lze doplnit, že je to samozřejmě zadavatel, kdo stanovuje požadavky na poptávaný předmět plnění, jež mají reflektovat jeho potřeby; to je ostatně i důvodem, proč veřejnou zakázku zadává. Nicméně stále platí, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby způsobovaly bezdůvodnou (nepřiměřenou) překážku soutěže mezi dodavateli (viz § 36 odst. 1 zákona).

100. Co se týče zajištění kvality poskytovaného plnění prostřednictvím kvalitního dodavatele, k tomuto slouží, resp. směřují kritéria kvalifikace. V této souvislosti lze uvést, že kritéria kvalifikace představují „síto“ pro možnost úspěšné účasti v soutěži o veřejnou zakázku. Pakliže tedy příslušný dodavatel není schopen konkrétnímu zadavatelem stanovenému požadavku v rámci kvalifikačních kritérií dostát, má pro něj tato skutečnost obecně nepříznivý následek v možnosti veřejnou zakázku získat, resp. se o ni vůbec ucházet. Vedle kritérií kvalifikace může zadavatel pro zajištění požadované kvality plnění stanovit rovněž hodnotící kritéria kvality. Úřad k hodnotícím kritériím kvality sděluje, že tato představují rozdíl oproti kvalifikačním kritériím, jelikož nevytváří „síto“, co se možnosti ucházet se o veřejnou zakázku týče, tzn. „nezabraňují“ dodavateli v účasti v zadávacím řízení. Zadavatel na základě hodnotících kritérií kvality tedy, zjednodušeně řečeno, „pouze“ lépe hodnotí ty aspekty nabízeného plnění, které více odpovídají jeho představám, resp. požadavkům na poptávaný předmět plnění. Podle § 116 odst. 3 zákona pak hodnotící kritéria kvality musí být nastavena jednoznačným a srozumitelným způsobem a současně musí být již ze své podstaty ověřitelná.

101. Na tomto místě tak lze shrnout, že zadavatel má ze zákona dány konkrétní možnosti, kterak ověřit, potažmo docílit toho, aby obdržel plnění, jež bude plně uspokojovat jeho potřeby. Těmito možnostmi jsou myšleny především kritéria kvalifikace, stejně tak hodnotící kritéria kvality ve smyslu § 116 odst. 3 zákona. Při stanovení těchto „možností“ si však musí zadavatel počínat tak, aby jeho požadavky na dodavatele nebyly rozporné se základními zásadami zadávání veřejných zakázek podle § 6 zákona, zásady zákazu diskriminace a přiměřenosti nevyjímaje. Zadavatel tedy musí své požadavky vyjádřené do zadávacích

podmínek „vybalancovat“ tak, aby mu tyto na jedné straně poskytovaly záruku, že obdrží kvalitní plnění, na straně druhé, aby však bezdůvodně nediskriminovaly konkrétní dodavatele a nejednalo se o zadávací podmínky zjevně nepřiměřené.

102. K problematice stanovení zadávacích podmínek se vyjádřil i předseda Úřadu ve shora citovaném rozhodnutí, kde uvedl, že *„[z] komentářové literatury se podává, že zadávací podmínky by měly být koncipovány tak, aby na jedné straně byla zaručena spravedlivá soutěž dodavatelů schopných realizovat veřejnou zakázku, na straně druhé aby plnění veřejné zakázky dle zadávacích podmínek bylo způsobilé naplnit potřeby a legitimní očekávání zadavatele. Je tedy nesporné, že po zadavateli nelze spravedlivě požadovat, aby stanovené zadávací podmínky měly na všechny dodavatele stejný dopad. Nicméně případné omezení by mělo být vždy odůvodnitelné oprávněnými potřebami zadavatele. Jinými slovy, zadavatel může ve smyslu § 36 odst. 1 zákona omezit hospodářskou soutěž o veřejnou zakázku prostřednictvím zadávacích podmínek, ale musí unést důkazní břemeno, že se nejedná o bezdůvodnou překážku v hospodářské soutěži dodavatelů o veřejnou zakázku, resp. že se nejedná o bezdůvodné přímé či nepřímé konkurenční zvýhodnění (protěžování) určitého dodavatele či skupiny dodavatelů stanovenými zadávacími podmínkami (…).“*.

103. Důvodnost určité zadavatelem stanovené zadávací podmínky, ve zde posuzovaném případě tedy dílčích kritérií hodnocení stanovených v bodech 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ zadávací dokumentace, je nutno posuzovat prizmatem zásady přiměřenosti, tzn. že nikoliv pouze samotná zadávací podmínka musí být stanovena přiměřeně k určité potřebě zadavatele, nýbrž i důvod, proč zadavatel ke stanovení dané zadávací podmínky přistoupil, musí být ve vztahu k této podmínce přiměřený. Podle shora citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu *„[v] praxi (…) nelze po zadavateli požadovat, aby jednoduchou a nijak excesivní podmínku stanovenou pro požadované plnění odůvodňoval sofistikovanými úvahami, výpočty či dokonce znaleckými posouzeními, pokud pro její použití svědčí jednoduché avšak logické vysvětlení. Při stanovení zadávacích podmínek tak nelze akceptovat libovůli na straně zadavatele, nelze však ani nutit zadavatele, aby každou stanovenou podmínku zadávací dokumentace vyčerpávajícím způsobem obhajoval.“.* K obdobnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 1 Afs 69/2012-55 ze dne 28. 3. 2013, v němž je mj. uvedeno, že *„(…) zákon o veřejných zakázkách obsahuje ustanovení poskytující zadavateli možnost klást na dodavatele konkrétní požadavky (…). S ohledem na individuální povahu každé zakázky je pak zadavateli ponechána velká míra volnosti. Zadavatel může (např. v technických podmínkách, kvalifikačních požadavcích) stanovit konkrétní požadavky, bez jejichž splnění se dodavatel nemůže o veřejnou zakázku úspěšně ucházet. Jejich stanovením tak přímo ovlivňuje okruh možných dodavatelů. Z tohoto důvodu je zapotřebí k počtu a míře takových požadavků přistupovat striktně v duchu výše uvedených zásad. (…) Tyto zásady se navíc přímo promítají i v některých ustanoveních zákona (…). Protože se jedná převážně o ustanovení dispozitivní, musí být potřeba takového požadavku odůvodnitelná. Zjednodušeně lze říci, že čím podrobnější a přísnější požadavky zadavatel zvolí, tím vyšší nároky budou kladeny na jejich odůvodnění.“* [1].

[1] Přestože se závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v předmětném rozhodnutí vztahují k předchozí právní úpravě, tj. zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, lze tyto závěry ohledně

104. Ve zde projednávané věci zadavatel hodnotil nabídky podle jejich ekonomické výhodnosti na základě nejvýhodnějšího poměru nabídkové ceny a kvality, přičemž se za účelem získání kvalitního plnění rozhodl ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky hodnotit v rámci dílčích kritérií hodnocení mj. míru splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému a míru splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému.

105. Úřad na tomto místě opakuje, že ze zadávací dokumentace je zjevné, že v rámci předmětných dílčích kritérií hodnocení zadavatel hodnotí míru splnění povinných požadavků a míru splnění rozšiřujících požadavků toliko ve vztahu ke standardním funkcionalitám systému, tj. funkcionalitám, které má dodavatel již zavedeny a zrealizovány jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky, a nikoliv ve vztahu k doplněným funkcionalitám, které dodavatel nemá dosud zavedeny jako součást jeho systému a v případě jeho dodání by je musel do systému pro zadavatele teprve doplnit, tj. doprogramovat (viz body 51. a 55. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

106. Z předchozích bodů odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že zadavatel je oprávněn docílit obdržení kvalitního plnění ze strany vybraného dodavatele prostřednictvím stanovení kritérií kvalifikace a taktéž formou nastavení hodnotících kritérií kvality dle § 116 odst. 3 zákona, a to při dodržení základních zásad zadávání veřejných zakázek vyjádřených v § 6 zákona. Hodnotící kritéria kvality přitom musí být nastavena jednoznačným a srozumitelným způsobem a současně musí být ze své podstaty ověřitelná, stejně tak ve smyslu § 116 odst. 1 musí být stanovená kritéria hodnocení spojena s předmětem veřejné zakázky, a to například z hlediska kvalitativního. Úřad předesílá, že mezi účastníky řízení není sporu o jednoznačnosti, resp. srozumitelnosti stanovení předmětných dílčích kritérií hodnocení. Úřad tudíž při respektování závěrů shora citovaných rozhodnutí, z nichž je možno dovodit, že při posuzování důvodnosti zadávacích podmínek zasahujících do hospodářské soutěže má Úřad zohlednit to, zda zadavatelem uvedený důvod pro stanovení konkrétní zadávací podmínky (zadávacích podmínek) je logický, racionální a přiměřený povaze posuzované zadávací podmínky a předmětu veřejné zakázky, resp. potřebě zadavatele, podrobil přezkumu to, zda zadavatelova preference existujících standardních funkcionalit v rámci nabízeného systému vychází z konkrétních logických příčin a zda je podpořena relevantními argumenty a legitimní úvahou zadavatele. K tomu Úřad sděluje následující.

107. Při přezkumu předmětných zadávacích podmínek, tzn. dílčích kritérií hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“, vycházel Úřad mj. z argumentace zadavatele uvedené v rozhodnutí o námitkách, v němž zadavatel k jím nastaveným zadávacím podmínkám, resp. jako odůvodnění nastavení posuzovaných dílčích kritérií hodnocení mj. uvedl, že *„pokud standardní funkcionalitu „má dodavatel již zavedenu a zrealizovánu jako součást jím nabízeného systému v době podání nabídky,“ umožňuje to Zadavateli již v první etapě projektu Prototyp ověřit vhodnost systému dodavatele pro zadavatele a zadavatel nemusí čekat až do doby, kdy budou provedeny veškeré analýzy a programátorské práce. Šetří se tím kapacity zadavatele nutné pro součinnost s dodavatelem a současně také programátorské kapacity dodavatele. Implementace systému*

---

odůvodnění potřeby požadavku zadavatele zcela jistě aplikovat rovněž i ve vztahu k zákonu č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů.

splňujícího většinu požadavků ve standardu by měla být proto méně náročná. (…) Konkrétně bude moci Zadavatel využívat systém s plnou funkcionalitou, bez nutnosti dalšího rozvoje, příp. toliko jen s minimálním rozvojem, a to za nejvýhodnější nabídkovou cenu. Právě z tohoto důvodu stanovil Zadavatel hodnotící kritéria z hlediska nikoliv nejnižší nabídkové ceny, ale z hlediska ekonomické výhodnosti nabídky.“.

108. Zadavatel v rámci shora popsaných důvodů, jimiž odůvodňuje nastavení předmětných dílčích kritérií hodnocení, dle Úřadu dostatečně popsal, proč v rámci hodnocení nabídek upřednostňuje nabídky obsahující technické řešení, kde požadavek zadavatele na funkcionalitu poptávaného informačního systému je dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému, tj. dodavatelem nabízený systém požadavek v době podání nabídky ve všech částech požadavku beze zbytku splňuje a nebude potřebné jej v rámci implementace systému doprogramovat. Zadavatel spatřuje výhodu, resp. „přidanou hodnotu“ posuzovaných 2 dílčích kritérií hodnocení v tom, že konkrétní funkcionality má již dodavatelem nabízený systém v sobě obsaženy, tzn. tyto se nemusí doprogramovávat až v rámci plnění veřejné zakázky, což šetří jeho kapacity a vytváří předpoklad menší náročnosti implementace poptávaného systému. Předmětný argument zadavatele má z pohledu Úřadu logické ratio. Zadavatel dle Úřadu řádně zdůvodnil, proč se rozhodl v rámci hodnocení nabídek bodově zvýhodnit řešení disponující takovými funkcionalitami, které splňují povinné, resp. rozšiřující požadavky zadavatele na předmět plnění veřejné zakázky. Zadavatel tedy bude při hodnocení nabídek preferovat takové řešení, resp. takový systém, který již k okamžiku podání nabídky, potažmo k okamžiku hodnocení nabídek, disponuje větším počtem povinných a rozšiřujících požadavků zadavatele na funkcionality poptávaného systému, v čemž Úřad neshledává nic nelogického, a tudíž nemá o takovém postupu zadavatele žádné pochybnosti. Úřad má za to, že pro zadavatele je s ohledem na jeho zájem na úspěšnou realizaci šetřené veřejné zakázky, včetně jejího bezproblémového průběžného plnění, nepochybně výhodnější, pakliže má dodavatel konkrétní požadavky zadavatele na funkcionality v jím nabízeném systému již „vtěleny“, tzn. jeho systém již s těmito funkcionalitami pracuje, oproti situaci, kdy by požadované funkcionality byly dodavatelem teprve postupně vytvářeny až v průběhu plnění veřejné zakázky. Jestliže tedy dodavatelem nabízený systém již konkrétními funkcionalitami disponuje, dochází tím k určité eliminaci rizika, že plnění veřejné zakázky bude zkomplikováno, resp. zdrženo. Pokud se totiž „něco“, zadavatelem požadované funkcionality nevyjímaje, teprve vytváří „za chodu“, mohou vyvstat technické komplikace znamenající zdržení, a v krajním případě i ohrožení úspěšné realizace veřejné zakázky. Dle přesvědčení Úřadu tudíž za stanovením přezkoumávaných 2 dílčích kritérií hodnocení stojí logická myšlenková úvaha zadavatele, kdy obě tato dílčí kritéria hodnocení vyjadřují ekonomickou výhodnost nabídky, a proto je nelze označit za rozporná s § 114 ve spojení s § 116 zákona. Současně má Úřad za prokázané, že u daných dílčích kritérií hodnocení je jednoznačně přítomna provázanost s předmětem plnění veřejné zakázky, tj. tato z předmětu plnění v žádném případě nijak nevybočují.

109. Úřad na tomto místě poznamenává, že z výše uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019 mj. vyplývá, že *„[k] přezkumu zadavatelových důvodů, kterými obhajuje nastavení hodnotících kritérií předmětné veřejné zakázky, by (…) měl Úřad přistoupit pouze v případě zásadní logické či racionální nesrovnalosti, která zároveň bude z jeho strany dostatečně odborně*

podložena.“. Z právě řečeného je možno mít za to, že v případě, že zadavatelem předložené zdůvodnění stanovení příslušného kritéria hodnocení nevykazuje nesrovnalosti, nemá Úřad přistupovat k přezkumu důvodů v rámci daného zdůvodnění. Dle názoru Úřadu tedy z citovaného rozhodnutí vyplývá, že za situace, kdy Úřad v rámci své přezkumné činnosti neshledá, že důvody, jimiž zadavatel „obhajuje“ nastavení určitého kritéria hodnocení, vykazují zjevné nesrovnalosti, pak nemá přistupovat k přezkumu těchto důvodů jako takových. Dle Úřadu je tomu tak s ohledem na fakt, že zadavatel je z logiky věci osobou, jež nejlépe ví, jaké plnění bude nejlépe uspokojovat její potřeby. V šetřeném případě přitom Úřad s ohledem na zadavatelem předložené zdůvodnění stanovení dílčích kritérií hodnocení „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“ neshledal, že by důvody prezentované zadavatelem vykazovaly logickou, popř. racionální, nesrovnalost. Z pohledu Úřadu zadavatel řádně zdůvodnil, na základě jakých konkrétních příčin se rozhodl v rámci hodnocení nabídek u předmětných 2 dílčích kritérií hodnocení upřednostnit takové plnění, kde požadavek zadavatele na příslušné funkcionality je dodavatelem nabízen jako součást standardní funkcionality jím nabízeného informačního systému, kdy Úřad nemá o těchto příčinách důvod jakkoliv pochybovat, jelikož nezjistil, že by mezi nimi byly dány jakékoliv logické (racionální) nesrovnalosti. Vzhledem k právě řečenému tudíž Úřad při respektování závěrů obsažených v rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019 nepřistoupil k přezkumu zadavatelových důvodů, jimiž obhajuje nastavení přezkoumávaných dílčích kritérií hodnocení.

110. Nad rámec shora řečeného Úřad připomíná, že zadavatel je tím, kdo je oprávněn stanovit požadavky na předmět plnění, tedy i kritéria hodnocení, a to tak, aby odpovídaly jeho potřebám a reflektovaly jeho požadavky na předmět plnění veřejné zakázky, přičemž Úřadu nepřísluší zasahovat do představ zadavatele o tom, jaké technické řešení je k plnění veřejné zakázky vhodnější než jiné. Úřadu pouze přísluší zkoumat jasnost, srozumitelnost a ověřitelnost kritérií hodnocení a jejich případný diskriminační charakter, jak ostatně vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 10/2009-113 ze dne 12. 8. 2010, v němž je mj. uvedeno, že *„[z]ákon (…) neobsahuje nástroj, prostřednictvím něhož by mohl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zasahovat do zadavatelem stanovených dílčích hodnotících kritérií, tedy zadavatele „opravovat“ v jeho představách o tom, jakou nabídku má on sám považovat za nabídku nejlépe odpovídající jeho potřebám. Na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže však je posoudit, zda konkrétní dílčí hodnotící kritéria jsou kritérii určitými (musí být zřejmé, co zadavatel zamýšlí preferovat), jednoznačnými (dílčí kritéria nesmějí připouštět dvojí výklad), schopnými být předmětem hodnocení za předem jasně stanovených pravidel a nediskriminačními.“*[2]. Úřad přitom poznamenává, že na svoji dozorovou činnost při zadávání veřejných zakázek v prostředí České republiky tím, že neprováděl přezkum důvodů, jimiž zadavatel opodstatňuje nastavení předmětných dílčích kritérií hodnocení, nijak nerezignoval. Úřad ve světle závěrů citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019 posoudil a ověřil,

[2] Přestože se závěry Krajského soudu v Brně učiněné v předmětném rozhodnutí vztahují k předchozí právní úpravě, tj. zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, lze tyto závěry ohledně zadavatelem stanovených dílčích kritérií hodnocení zcela jistě aplikovat rovněž i ve vztahu k zákonu č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů.

zda zadavatelem předložené zdůvodnění předmětných dílčích kritérií hodnocení jako celek nevykazuje logické (racionální) rozpory, resp. vnitřní nekonzistentnost, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Přezkumem těchto jednotlivých důvodů a polemizováním s nimi by se Úřad dopustil toho, že by zadavateli de facto odepíral jeho právo na získání takového dodavatele, jenž z pohledu zadavatele plně uspokojí jeho potřeby; Úřad by tedy tímto postupem zadavatele v podstatě „opravoval" v tom, jakou nabídku má považovat za nejlépe odpovídající jeho představám, což však nenáleží do kompetencí Úřadu. Úřad je toho názoru, že předmětné rozhodnutí předsedy Úřadu předkládá mantinely, v nichž se má Úřad při přezkumu oprávněnosti nastavení kritérií hodnocení pohybovat. Úřad má tedy podrobit přezkumu, zda za stanovením příslušného kritéria hodnocení stojí konkrétní myšlenkové úvahy zadavatele mající odraz v poptávaném předmětu plnění, a zda tyto myšlenkové úvahy, resp. zdůvodnění takového kritéria hodnocení nevykazují zásadní logické (racionální) nesrovnalosti. Pakliže tomu tak není, nemá se Úřad „pouštět" do dalšího přezkumu důvodů, jimiž byl zadavatel k takovému stanovení kritéria hodnocení veden, jelikož v důsledku toho by Úřad fakticky suploval úlohu zadavatele, kdy by určoval, jaké plnění veřejné zakázky je z jeho pohledu nejkvalitnější, což však není jeho úkolem.

111. Pro úplnost Úřad konstatuje, že při posuzování oprávněnosti nastavení předmětných dílčích kritérií hodnocení neopomněl vzít do úvahy rovněž skutečnost, že dílčí kritérium hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému" má v rámci celkového hodnocení nabídek váhu pouze 25 % a dílčí kritérium hodnocení 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému" má v rámci celkového hodnocení nabídek váhu pouze 15 %, v součtu tedy obě předmětná dílčí kritéria hodnocení mají v rámci celkového hodnocení nabídek váhu 40 %. K tomu předseda Úřadu v opakovaně zmiňovaném rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0122/2019/VZ26282/2019/322/HSc ze dne 25. 9. 2019 uvedl, že *„[p]řiměřenost důvodů pro nastavení určité zadávací podmínky ve vztahu k charakteru veřejné zakázky je třeba posuzovat i s ohledem na relevantní trh. Striktněji by tedy muselo být přistupováno k odůvodnění takového hodnotícího kritéria, které by svou vahou (např. 75 %) působilo v podstatě obdobně, jako samotné kvalifikační kritérium dle § 79 zákona, tedy by z možnosti získání veřejné zakázky určité subjekty de facto diskvalifikovalo a tím zužovalo relevantní trh. Naopak benevolentněji lze přistupovat k odůvodnění takového kritéria, které určité kvalitě sice přiznává v soutěži o zakázku jistou výhodu, avšak nevylučuje z účasti další subjekty, které by bylo schopny veřejnou zakázku realizovat."*. Úřad tudíž konstatuje, že zadavatel předmětným dílčím kritériím hodnocení přidělil takovou váhu (v součtu 40 %), že tímto zcela nevyloučil, že by v kontextu se zbývajícími dílčími kritérii hodnocení) nemohl dodavatel v soutěži o veřejnou zakázku uspět i za předpokladu, že by jeho nabídka nebyla v předmětných dílčích kritériích hodnocení vyhodnocena jako nejvýhodnější; s ohledem na přidělenou váhu těmto dílčím kritériím hodnocení tedy zadavatel takovému dodavateli již a priori neznemožnil, že by nemohl posuzovanou veřejnou zakázku získat. Shora uvedenou váhu předmětných dílčích kritérií hodnocení tak Úřad zohlednil při zvažování přiměřenosti důvodů vedoucích k nastavení těchto dílčích kritérií hodnocení, kdy má Úřad za to, že zadavatelem předložené zdůvodnění daných dílčích kritérií hodnocení je logické, nevykazující vnitřní nesrovnalosti, a dostatečné.

112. Ve vztahu k argumentu navrhovatele, že dodaný systém nebude ve výsledku rozlišovat mezi tím, co bylo původně standardní funkcionalitou, a tím, co bylo následně v průběhu realizace veřejné zakázky doprogramováno, a proto je nedůvodné v rámci hodnocení nabídek

bonifikovat standardní funkcionalitu oproti funkcionalitě prozatím neexistující, Úřad odkazuje na závěry učiněné v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí. K tomu Úřad dodává, že fakt, že „finální" systém musí stejně disponovat všemi funkcionalitami, v žádném případě neznamená, že zadavatel nemůže, pakliže k tomu má racionální důvody, při hodnocení nabídek preferovat takového dodavatele, jehož systém již, čistě hypoteticky, disponuje 70 % zadavatelem požadovaných funkcionalit, oproti dodavateli, jehož systém disponuje kupříkladu „pouze" 40 % funkcionalit, a většina těchto funkcionalit tedy bude muset být tímto dodavatelem dotvořena až během plnění veřejné zakázky. Tvrzení navrhovatele, že definice „standardního řešení" bude splněna i tehdy, pokud takové řešení dodavatel doprogramoval teprve „včera", a tudíž ještě nebylo nikdy nasazeno do ostrého provozu, Úřad odmítá jako účelové. Nicméně i pokud by takové řešení bylo vytvořeno, slovy navrhovatele, teprve „včera", neoslabuje to z pohledu Úřadu nijak výše učiněné závěry. I u takového řešení musel dodavatel jistě vynaložit určitou míru úsilí k jeho vytvoření a začlenění do jeho systému, a není tak dán žádný důvod k tomu, aby toto řešení nemohlo být při hodnocení nabídek zadavatelem bonifikováno. Úřad v kontextu výše uvedené námitky navrhovatele opětovně konstatuje, že je to pak zadavatel, kdo případně v rámci provedeného hodnocení musí být schopen unést důkazní břemeno, že skutečně příslušnou funkcionalitu měl dodavatel ke dni podání nabídek do systému nasazenou (doprogramovanou).

113. Pokud jde o argument navrhovatele, že to, že dodavatel, který bude větší část funkcionalit již nabízet, nemusí vést k tomu, že bude méně náročný na součinnost zadavatele, a pokud tedy bylo záměrem zadavatele bonifikovat řešení, jež bude méně náročné na jeho součinnost, pak měl stanovit dílčí kritérium hodnocení v podobě náročnosti na součinnost zadavatele, pak Úřad konstatuje, že to, jak je vybraný dodavatel schopen splnit poptávaný předmět plnění, se plně ukáže až při samotné realizaci veřejné zakázky. Zadavatel tedy na základě svých požadavků zakomponovaných do zadávacích podmínek sice získá určitou jistotu o „kvalitě" vybraného dodavatele, avšak tuto jeho kvalitu, a to i co se jeho „samostatnosti" týče, si fakticky ověří až v praxi. Úřad nikterak nepopírá, že se může stát, že dodavatel, který by většinu zadavatelem požadovaných funkcionalit dotvářel až při plnění veřejné zakázky, může být více samostatný, a tím případně vyžadující menší součinnost zadavatele, oproti dodavateli, jenž by většinu těchto funkcionalit již nabízel. Toto je však vždy odvislé od přístupu, resp. „nastavení" toho kterého dodavatele. Úvahou zadavatele, proč se rozhodl při hodnocení nabídek preferovat dodavatele s více nabízenými (již existujícími) funkcionalitami, je jeho legitimní očekávání, že pro takového dodavatele by měla být implementace poptávaného systému méně náročná, a tudíž vyžadující menší míru kooperace zadavatele, kdy danou úvahu Úřad shledává objektivně opodstatněnou, tj. nikoliv nelogickou.

114. Úřad konstatuje, že důvody, jimiž zadavatel obhajuje nastavení dílčích kritérií hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému" a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému", jsou logické, racionální a přiměřené s ohledem na charakter posuzované veřejné zakázky a oprávněné potřeby zadavatele, stejně tak mají souvislost s předmětem plnění veřejné zakázky, přičemž Úřad s ohledem na totéž neshledal, že by byly jakýmkoliv způsobem excesivní či zjevně nepřiměřené.

115. Úřad tedy s odkazem na výše uvedené shrnuje, že nezjistil, že by se zadavatel dopustil porušení zákona, ani pokud jde o stanovení dílčích kritérií hodnocení 9.1.3 „Míra splnění povinných požadavků standardní funkcionalitou systému“ a 9.1.4 „Míra splnění rozšiřujících požadavků standardní funkcionalitou systému“, a proto zde nejsou dány důvody pro uložení nápravného opatření zadavateli.

K namítanému termínu pro realizaci veřejné zakázky

116. Navrhovatel konečně brojí proti tomu, že zadavatel stanovil nepřiměřeně krátkou dobu realizace předmětu plnění veřejné zakázky, kdy upozorňuje, že z implementační smlouvy vyplývá, že práce mají být zahájeny v polovině dubna roku 2020, nicméně již v době podání návrhu, čili na začátku května roku 2020, je dle něj zřejmé, že stanovený termín byl již v okamžiku zahájení zadávacího řízení nesplnitelný, a to především s ohledem na konec lhůty pro podání nabídek připadající na 10. 4. 2020. Podle navrhovatele je tudíž vyloučeno dodržet původně zamýšlený termín zahájení plnění (viz bod 14. odůvodnění tohoto rozhodnutí).

117. Úřad na tomto místě uvádí, že, jak vyplývá z dokumentace o zadávacím řízení, předmět veřejné zakázky bude vybraným dodavatelem plněn v určitých etapách, resp. po určitých milnících, přičemž tyto milníky sestávají z konkrétních dílčích činností. Zadavatel zamýšlený průběh plnění popsal, resp. graficky znázornil v příloze č. 2 „Harmonogram“ implementační smlouvy (dále jen „harmonogram“). Z harmonogramu přitom vyplývá, že zadavatel stanovil začátek plnění posuzované veřejné zakázky na druhou polovinu dubna roku 2020.

118. Úřad konstatuje, že zadavatel ve zde projednávané věci nešťastně zvolil počátek realizace veřejné zakázky na termín připadající na druhou polovinu dubna roku 2020, na který vzhledem ke konci lhůty pro podání nabídek (10. 4. 2020), a současně s ohledem na tzv. blokační lhůty ve smyslu § 246, v nichž zadavatel nesmí uzavřít s vybraným dodavatelem smlouvu, nemohlo být dle názoru Úřadu nahlíženo jako na termín reálný. Tento fakt je nicméně relativizován čl. IV. „Doba a místo plnění“, konkrétně bodem 4.2, implementační smlouvy, ze kterého explicitně vyplývá, že smluvní strany si mohou dohodnout upřesnění harmonogramu, což mohou učinit i opakovaně (viz bod 57. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Pakliže jmenovaný bod implementační smlouvy umožňuje upřesnění harmonogramu jako celku, má Úřad za prokázané, že umožňuje taktéž upřesnění zahájení realizace veřejné zakázky, a to nepochybně i v podobě posunutí počátku zahájení plnění. V této souvislosti lze uvést, že zadávací dokumentace nikde neobsahuje přesné stanovení počátku plnění (zahájení prací) veřejné zakázky. Jediným vodítkem je tak v tomto ohledu harmonogram, jehož závaznost je nutno vnímat v kontextu bodu 4.2 implementační smlouvy. Úřad při přezkumu věci vycházel z posouzení účelu shora specifikovaného bodu implementační smlouvy. Úřad sděluje, že od počátku bylo zřejmé, že zahájení prací na veřejné zakázce může být, resp. s ohledem na výše řečené musí být „klouzavé“, tzn. je zde pohyblivý termín, kdy dojde k uzavření smlouvy, která je milníkem pro toto zahájení prací. Zahájení plnění veřejné zakázky bylo tedy odvislé od uzavření smlouvy, kdy, jak Úřad popsal shora, s ohledem na konec lhůty pro podání nabídek, stejně tak na existenci tzv. blokačních lhůt, bylo patrné, že k podpisu smlouvy, a tedy ani k zahájení realizace, ve druhé polovině dubna roku 2020 nemůže v zásadě dojít. V této souvislosti rovněž nelze nezmínit, že dle § 6 odst. 1 zákona o registru smluv smlouva, na niž se vztahuje povinnost uveřejnění prostřednictvím registru smluv, nabývá účinnosti nejdříve dnem uveřejnění, přičemž i sám

zadavatel v zadávacích podmínkách uvedl, že zahájení plnění předpokládá po nabytí účinnosti smlouvy, tj. ode dne uveřejnění smlouvy v registru smluv (viz bod 50. odůvodnění tohoto rozhodnutí); mezi uzavřením smlouvy a nabytím její účinnosti tak může být určitá časová prodleva.

119. S odkazem na předchozí bod odůvodnění tohoto rozhodnutí tak má Úřad za to, že by bylo přílišným formalismem zůstat u přesvědčení, že zadavatel bude trvat na původním termínu pro zahájení prací na realizaci veřejné zakázky. Dle Úřadu ve prospěch výše učiněného závěru, jak má být bod 4.2 implementační smlouvy vykládán, svědčí i to, že by mohla být smlouva na veřejnou zakázku případně označena za neplatnou, a to z důvodu nemožnosti zahájit realizaci prací ve stanoveném termínu (ve druhé polovině dubna roku 2020), jelikož vzhledem ke skutkovým okolnostem, které jsou Úřadu známy z průběhu zadávacího řízení, nemohly být tyto práce reálně zahájeny, a to mj. i s ohledem na to, že k otevření nabídek zadavatelem došlo až dne 16. 4. 2020. S ohledem na skutkové okolnosti případu je tak Úřad při vědomí existence bodu 4.2 implementační smlouvy přesvědčen, že harmonogram plnění veřejné zakázky se může a bude muset „posunovat v čase“, a to včetně okamžiku zahájení plnění veřejné zakázky. Zadávací podmínky tedy z pohledu Úřadu připouštěly možnost, resp. bylo v nich upraveno, že k zahájení prací na veřejné zakázce nemusí bezvýhradně dojít ve druhé polovině dubna roku 2020, kdy na základě bodu 4.2 implementační smlouvy bylo připuštěno, že smluvní strany, tj. zadavatel a vybraný dodavatel, si mohou tento termín pro zahájení prací upřesnit, čili, z logiky věci, i případně posunout na později. Nadto Úřad dodává, že s pozdějším uzavřením smlouvy, a tudíž i pozdějším začátkem plnění veřejné zakázky, počítá i čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bod 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace, jenž upravuje okolnosti pro případ uzavření dané smlouvy až po dni 5. 5. 2020 (v podrobnostech viz níže).

120. Úřad v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozhodnutí popsal a postavil najisto, že k zahájení plnění veřejné zakázky nemuselo dojít výlučně ve druhé polovině dubna roku 2020, nýbrž i později. Navrhovatel v návrhu poukazuje na fakt, že bod 4.2 implementační smlouvy deklaruje, že termín dokončení plnění je neměnný k datu 1. 1. 2021. Podle slov navrhovatele případné odložení počátku plnění půjde k tíži vybraného dodavatele, jelikož tento bude muset splnit veřejnou zakázku v kratším čase, než jak stanovil zadavatel v harmonogramu (viz bod 15. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad uvádí, že v bodu 4.2 implementační smlouvy je stanoveno, že smluvní strany berou v potaz, že zahájení ostrého provozu musí začít k 1. 1. 2021 (viz bod 57. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Obdobně i z harmonogramu je patrné, že milník „Zahájení ostrého provozu systému“ spojuje zadavatel s termínem připadajícím na leden roku 2021. Úřad nicméně v této souvislosti upozorňuje na čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bod 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace, v němž je mj. určeno, že *„[z]adavatel si vyhrazuje změnu závazků spočívající ve změně termínu pro splnění časového milníku s názvem „Zahájení ostrého provozu“ ve smyslu čl. 4.2. Implementační smlouvy, a to z původního termínu pro nejpozdější splnění tohoto časového milníku do 1.1.2021 na termín až do 1.1.2022, a to z důvodu nemožnosti uzavření Implementační a Servisní smlouvy na straně Zadavatele ze zákonných důvodů nejpozději do 5.5.2020.“* (viz bod 56. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Zadavatel tak v předmětném článku zadávací dokumentace učinil výhradu změny závazku spočívající v tom, že milník „Zahájení ostrého provozu systému“ nemusí být splněn nejpozději ke dni 1. 1. 2021, jak je uvedeno v bodu 4.2 implementační smlouvy, ale až ke dni 1. 1. 2022.

Zadavatel tudíž na základě výše citovaného článku zadávací dokumentace umožnil posunutí termínu pro splnění milníku „Zahájení ostrého provozu systému“, a to až o 1 rok, přičemž současně určil předpoklad, při jehož nastání k tomu může dojít.

121. Úřad konstatuje, že zadavatel v zadávacích podmínkách upravil jasná pravidla, kdy má být spuštěn ostrý provoz, tj. milník „Zahájení ostrého provozu systému“, přičemž toto spuštění bylo z pohledu Úřadu podmíněno úspěšným dokončením předcházejících etap, resp. milníků. S ohledem na vyhrazenou změnu závazku ve smyslu čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bodu 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace, na základě níž může dojít k posunutí termínu pro splnění shora jmenovaného milníku až do 1. 1. 2022, tzn. zadavatel může posunout termín pro splnění daného milníku, tak může dojít k posunutí celého harmonogramu, s čímž ostatně bod 4.2 implementační smlouvy počítá (v podrobnostech viz shora). Pokud tedy zadavatel aplikuje čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bod 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace a posune termín pro splnění milníku „Zahájení ostrého provozu systému“ o konkrétní časový úsek, dojde v souvislosti s tím k adekvátnímu posunutí termínů pro zahájení, resp. dokončení milníků předcházejících tomuto milníku, z nichž předmět plnění veřejné zakázky sestává. Citovaný bod implementační smlouvy a čl. zadávací dokumentace je tak třeba vnímat ve vzájemném kontextu. Byť se vyhrazená změna závazku výslovně vztahuje k milníku „Zahájení ostrého provozu systému“ a dodavatelé jsou tak předem srozuměni s tím, za jakých okolností může dojít k posunutí zahájení ostrého provozu, a to až o 1 rok, je tímto současně umožněno s ohledem na znění bodu 4.2 implementační smlouvy s ohledem na datum uzavření smlouvy a zahájení prací časově upravit i počátek plnění a na to navazujících fází. Zadavatel by si však měl být vědom toho, že i při případné časové úpravě plnění s ohledem na datum uzavření smlouvy bude muset dbát na to, aby pak eventuální změny dílčích milníků v harmonogramu nepředstavovaly podstatnou změnu smlouvy a nedošlo tak k porušení § 222 zákona. Nicméně dle názoru Úřadu nelze na předložený (orientační) harmonogram nahlížet tak, že jednotlivé termíny jsou závazné v tom smyslu, že by dodavatele negativně stíhalo zadavatelem původně uvažované zahájení prací ve druhé polovině dubna. V tomto ohledu je třeba reflektovat opakovaně uváděné znění bodu 4.2 implementační smlouvy, a to i ve spojení s výhradou učiněnou v č. 11. zadávací dokumentace.

122. K argumentu navrhovatele, že odkaz zadavatele na vyhrazenou změnu závazku představuje pouze možnost a nikoliv povinnost zadavatele takto učinit, Úřad uvádí, že se lze opodstatněně domnívat, že není v zájmu zadavatele čl. 11. „Další požadavky a podmínky“, bod 11.5 „Vyhrazené změny závazků“, zadávací dokumentace, jenž počítá s případným posunem dokončení milníku „Zahájení ostrého provozu“ až do 1. 1. 2022, neaktivovat. Úřad nespatřuje žádný racionální důvod, proč by měl mít zadavatel zájem takto neučinit. Dle přesvědčení Úřadu je zájmem zadavatele uspokojit svou potřebu, kterou zadáváním šetřené veřejné zakázky sleduje, a proto, pakliže to bude zapotřebí, přistoupí k uplatnění jím v zadávací dokumentaci vyhrazené změně závazku, v důsledku čehož bude umožněno, s ohledem na skutkové okolnosti případu, aby vybraný dodavatel dokončil milník „Zahájení ostrého provozu“ až později, čili až po původně předpokládaném termínu 1. 1. 2021. Úřad není, a to i s přihlédnutím k § 7 občanského zákoníku, o němž již byla řeč shora, toho názoru, že by zadavatel zadával veřejnou zakázku s tím záměrem, že bude navzdory průběhu zadávacího řízení trvat na splnění milníku „Zahájení ostrého provozu“ k 1. 1. 2021, čehož eventuálně nebude vybraný dodavatel schopen, což povede v krajním

případě k nedokončení veřejné zakázky; takový následek by z pohledu Úřadu nepřinášel zadavateli žádná pozitiva.

123. Úřad shrnuje, že zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil jasná pravidla, kdy má dojít ke spuštění ostrého provozu jím poptávaného systému. Úřad přitom dovodil, že zde v kontextu zadávacích podmínek nejsou dány nejasnosti ani ohledně časového rámce ostatních milníků, jež tvoří předmět plnění veřejné zakázky. Z pohledu Úřadu jsou tedy posuzované zadávací podmínky upravující realizaci veřejné zakázky jasné, určité, a tedy i transparentní. Dle Úřadu byli všichni potenciální dodavatelé předem seznámeni s tím, jak jsou pravidla pro plnění veřejné zakázky, a to včetně zahájení prací a spuštění ostrého provozu, nastavená, a proto Úřad v těchto pravidlech nespatřuje porušení zákona, včetně základních zásad zadávání veřejných zakázek zakotvených v § 6 zákona.

124. Úřad tedy s odkazem na výše uvedené konstatuje, že nezjistil, že by se zadavatel dopustil porušení zákona, ani pokud jde o stanovení zadávacích podmínek upravujících průběh realizace veřejné zakázky, resp. termínů pro realizaci milníků, z nichž předmět plnění sestává.

125. Na základě všech výše uvedených skutečností a v souvislosti se všemi zjištěnými poznatky tudíž Úřad uzavírá, že v šetřeném případě neshledal u postupů zadavatele namítaných navrhovatelem důvody pro uložení nápravného opatření, a proto podle § 265 písm. a) zákona rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a návrh navrhovatele zamítl.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek, třída Kpt. Jaroše 1926/7, Černá Pole, 604 55 Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu se podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona činí výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

1. Filosofický ústav AV ČR, v. v. i., Jilská 361/1, 110 00 Praha 1
2. MAGION system, a.s., Jiráskova 1252, 755 01 Vsetín

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy